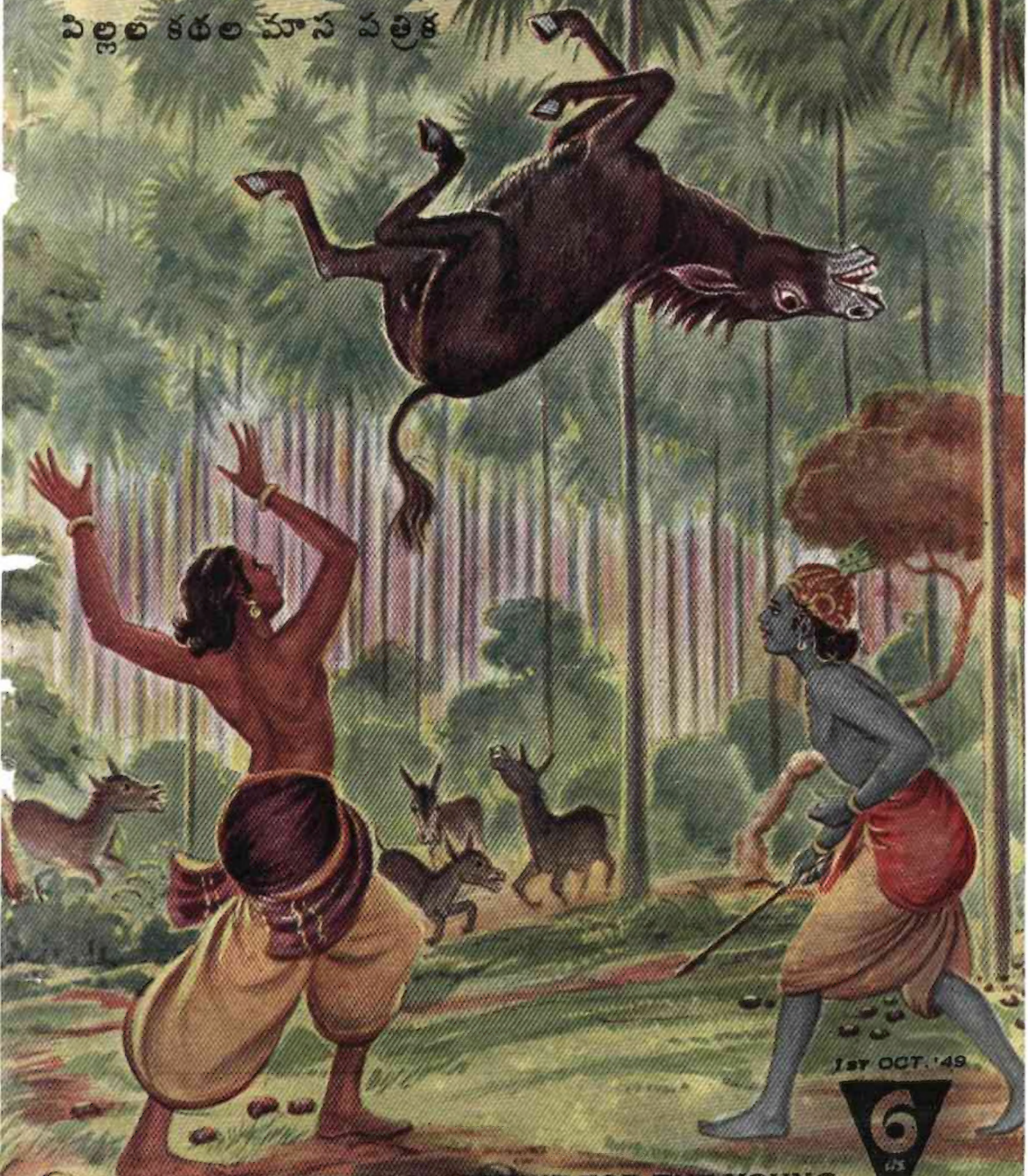

చందమామ

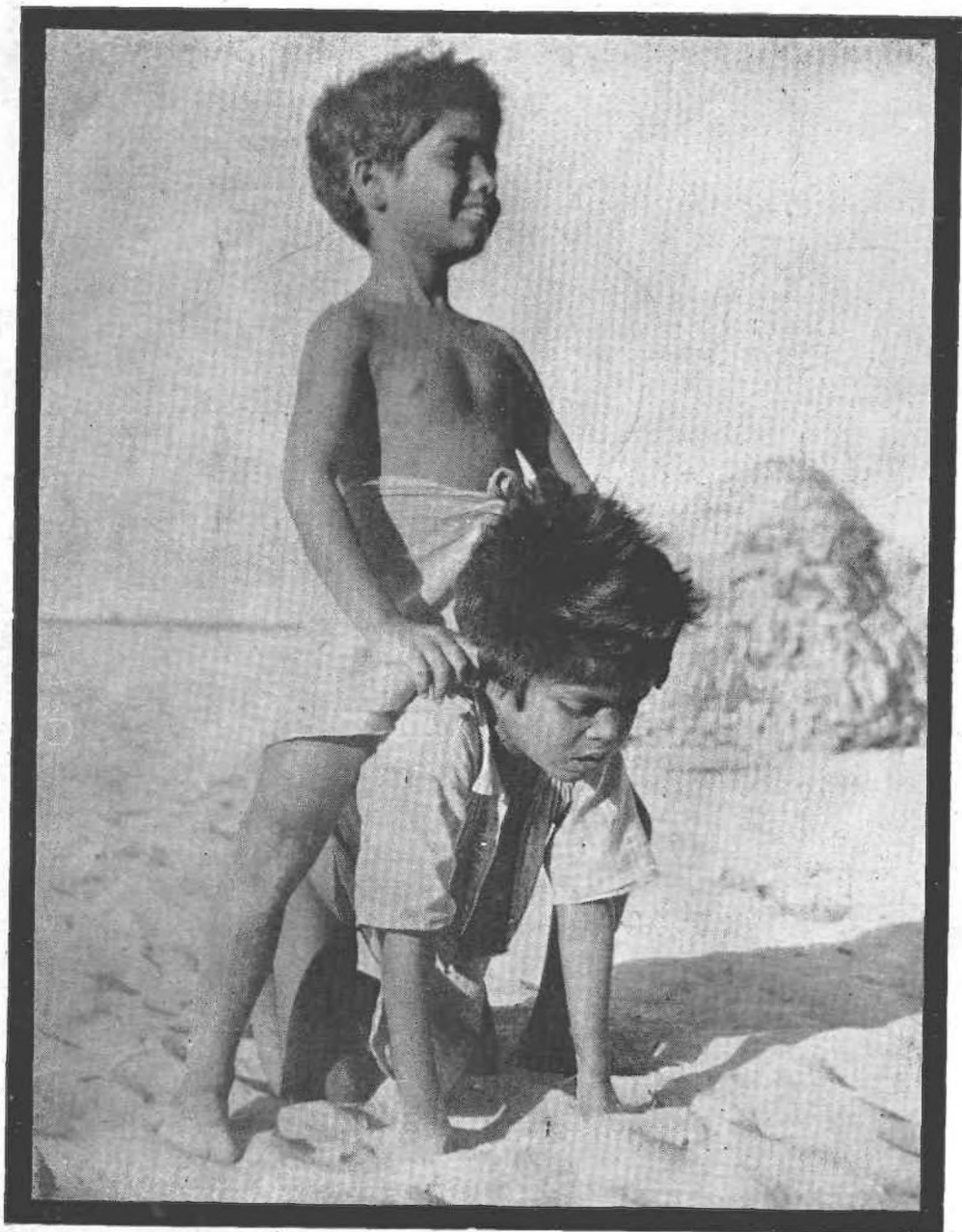
పిల్లల కథల మాస పత్రిక

1st OCT. '49

CHANDAMAMA STORY MAGAZINE FOR THE YOUNG

Chandamama, October, '49

Photo by B. Ranganadham

స్వేచ్ఛ జీవులు

విల్వనది నది...
విశాఖలో విజయవల్లి...
విజయవల్లి నది...

వస్తూంది!

వాహినీ వారి

గుణసుందరి

కథ...

డాక్టర్ సుబ్బారావు... శివరావు... రేలంగి
శాంతకుమారి... మాలతి... శ్రీరంజని
నటించినది.

N 44

డైరెక్టర్... కె.వి.రెడ్డి, బి.యస్.సి (అనంబు)

చందమామ

ఈ సంచికలో యివి
చదువుకోండి

విషయము	పేజీ
ఉడుకు పండ్లు	... 10
కాంతి బాల	... 12
గుణసుందరి	... 17
దేహభిమానం	... 25
మేక డెక్క	... 29
సంగీతపు కుర్చీ	... 33
కాళహస్తి	... 41
కపిరాజు	... 47
పిల్లల పెంపకం	... 50
ఇంద్రజాలం	... 52
హిందీపాఠం	... 54

ఇవన్నీగాక పజిలు, ముగ్గులు,
చిక్కుచదరం, చిక్కుబొమ్మలు
ఇంకా, ఇంకా ఎన్నోవున్నై.

చందమామ ఆఫీసు
పోస్టుబాక్సు నెంబరు . 1686
మద్రాసు . 1.

ఆరోగ్యానికి, రుచికరానికి

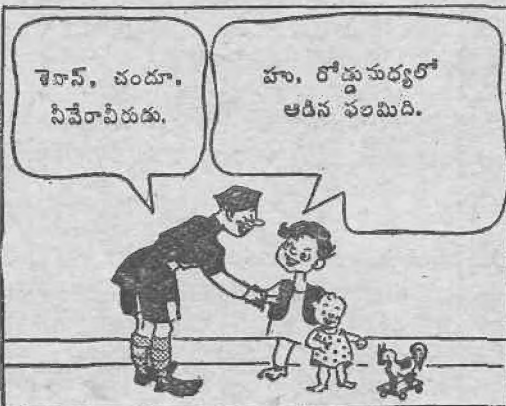
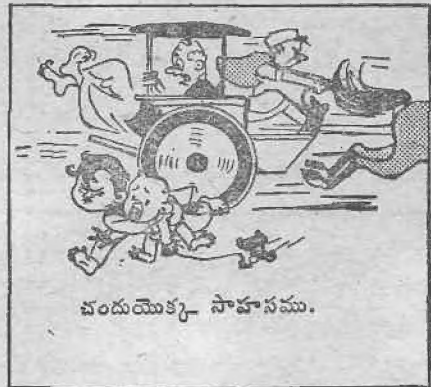
వూజలకు, వివాహాలకు

గడియారం మార్కు
కర్పూరము
ఉపయోగించండి.

గోపాలజీ చాంపస్ & కో.
హై. గో. పో. దుర్గమ్, నాయక్ బిల్డింగ్, మద్రాస్

చందుయొక్క సాహసకృత్యములు

ది తాతా ఆయిల్ మిల్స్ కంపెనీ లిమిటెడ్

ఆంధ్రా ఇన్నూరెన్సు కంపెనీ, లిమిటెడ్

(స్థాపితము : 1925)

హెడ్ ఆఫీసు :

ఆంధ్రా ఇన్నూరెన్సు బిల్డింగ్స్, మచిలీపట్టణం.

జీవిత భీమాతో పాటు అగ్ని, మోటారు, నౌకా, ప్రమాదము, మొదలైన అన్ని రకముల భీమాలకు ఏర్పాట్లు గలవు. ఆస్తులు ఒక కోటి 20 లక్షలకు మించినవి.

1948 లో పూర్తిచేసిన జీవితభీమా వ్యాపారము దాదాపు ఒకటిన్నర కోట్లు.

1947 వాల్యుయేషన్ బోనసు సాలుకు 1000 & రు. 8 లు.

మద్రాసు ఆఫీసు : 337, తంబుచెట్టి వీధి

బ్రాంచీలు :

కలకత్తా, ఢిల్లీ, బొంబాయి, నాగపూర్, జంషెడ్పూర్, సికంద్రాబాద్, అనంతపురం, ఎర్నాకులమ్ (కొచ్చిన్), బెల్గామ్, బెంగళూర్, బరంపురం (ఒరిస్సా), బెజవాడ గుంటూరు, పితాపట్నం, కోయంబత్తూరు.

రు. 500 బహుమానము

ఉమా గోల్డు కవరింగు వర్క్సు

ఉమా మహల్ :: మచిలీపట్నము

ఉమా గోల్డు కవరింగు వర్క్సు స్థాపించు.

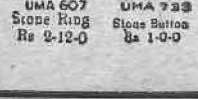
ఆనలు బంగారు రేకు లోహము పైన అంటించి (Gold Sheet Welding on Metal) తయారు చేయబడినవి. కాదని రుజువు చేసినవారికి రు. 500 బహుమానమివ్వబడును. మేము తయారు చేయు ప్రతివస్తువు పై ప్యాంగు పైన “ఉమా” అను ఇంగ్లీషు అక్షరములు గుర్తించి కొనవలెను. బంగారు వన్నె 10 సంవత్సరములు గ్యారంటీ.

* * *

పరీక్ష చేయగోరువారు ఉమా ఆభరణములను మహా ద్రావకములో వేసిన 5 నిమిషములకే బంగారము రేకు వెడలివచ్చును. ఈ విధముగా పరీక్ష చేసినవారు అనేకమంది మాకు నర్తిపితేట్లు యిచ్చియున్నారు. 800 దీపాయినుల క్యాటలాగు ఉచితముగా పంపబడును. ఇతర దేశములకు క్యాటలాగు దరలమీద 25% అధికము.

N.B.—వస్తువుల వి. వి. పార్శిలు చార్జీ 0-15-0 మాత్రమే అగును.

Tel : “UMA” MASULIPATAM.

సెప్టెంబరు 24 న ప్రారంభము !

స్వస్తిక్ వారి ధర్మాంగద

కృష్ణవేణి, ఋష్యేంద్రమణి, సత్యవతి, సూర్యకాంతం
డాక్టర్లు సుబ్బారావు, రాళ్లబండి, లింగమూర్తి, ఆరణి
సటించిన అద్భుత కథ

డైరెక్టరు :- H.V. బాబు

పిజయవాడ - మారుతి
విజయనగరం - మినర్వా
విశాఖపట్నం - ,,
రాజమండ్రి - ,,

కాకినాడ - మినర్వా
ఏలూరు - పాండురంగా
తెనాలి - రత్నా
గుంటూరు - రాధాకృష్ణ

సికింద్రాబాద్ - పారమహంట్
వరంగల్ - జై హింద్
నెల్లూరు - మణి
భీమవరం - మారుతి

30 - 9 - 49 నుండి : కర్నూల్ - చాంద్ ★ నంద్యాల - నేషనల్
త్వరలో : బళ్లారి - రాయల్ లో విడుదల.

చమ్రయవారి విడుదల

మీరూ ఇలా హాయిగా ఉండవచ్చు!

“నేను ‘కో-ఆప్టెక్స్’
దుస్తులు వాడటం మొదలు
పెట్టానని సంతోషిస్తున్నాను.
సౌకర్యాన్ని, నాగరికతనూ,
అనందాన్ని ఇచ్చే రకా
లున్నాయి. మీరూ
‘కో-ఆప్టెక్స్’నే
వాడండి.”

చేతి మగ్గల నుండి
సరాసరి మీకు

కోటింగులు
షర్టింగులు
సూటింగులు
ధోవతులు
తువార్లు
జేబురుమార్లు

పేరు చూచి మరి కొనండి

కో-ఆప్టెక్స్

మేలైన చేనేత వస్త్రాలు

మద్రాసు హ్యాండ్ లూం వీవర్సు ప్రొవిన్షియల్
కో-ఆపరేటివ్ సొసైటీ లిమిటెడ్

“హలోవేస్ గార్డెన్స్”

34, పాంథియన్ రోడ్, ఎగ్మూర్, మద్రాసు.

సావరిన్ సూక్తులు

రైలు బిల్లలో తెగనమలొచ్చు.
 ట్రాముల్లో మరి తినొచ్చు నీయిష్టం.
 బస్సులలో ఇక బలే బాగు.
 ఒకటననేల అన్ని వేళల. అన్నిచోట్ల.
 కాని. ఏనవోయి. ఒక మాట

బడిలో మాత్రం తినొద్దు నీవు

సావరిన్ స్వీట్స్

ది కె.సి.పి. కన్వెక్షనరీ (మద్రాసు) లిమిటెడ్, మద్రాసు-24.

అక్టోబరు 1 ఆంధ్ర దేశమంతటా విడుదల

దర్శకుడు రామకృష్ణ

BALL
BRON

భరణి వారి
వైలామజ్జ
(తెలుగులో)

భానుమతి...నాగేశ్వరరావు...సియన్ సీటర్...శివరామ్

రజన శ్రీకృష్ణ...లలిత పద్మిని
సముదాల...BS.రంగా...రాఘవయ్య...C.R.సుబ్బారామ్

విడుదల

{ ఆంధ్ర, సిడెడ్, నైజాము-పూర్ణా పిక్చర్స్, బెజవాడ.
మైసూరు : ప్రభా పిక్చర్స్, బెంగళూరు.
తమిళనాడు : జూపిటర్ పిక్చర్స్ సర్కూల్, మద్రాసు.

చందమామ

పిల్లల కథల మాస పత్రిక

సంపుటి 5
సంచిక 4

సంచాలకుడు : చక్రపాణి

అక్టోబరు
1949

విజయదశమి

మన పండుగలలోకెల్లా దసరా ముఖ్యమైన పండుగ. దసరాలలో వచ్చే ఈ ఆశ్వయుజ శుద్ధ దశమి అనేకవిధాల ప్రసిద్ధిచెందింది. అదిశక్తి అయిన దుర్గా దేవి మహిషాసుకుడనే రాక్షసుణ్ణి ఈరోజుననే సహించింది. జమ్మిచెట్టుమీద దాచుకొన్న తన గాండివమును అర్జునుడు మళ్ళీ చేపట్టినది ఈ రోజుననే. శ్రీరామచంద్రుడు రావణునిమీదికి దిగ్విజయంగా తలపడినది ఈ రోజుననే. ఇటువంటి విజయాలను చేకూర్చిన గొప్ప రోజు కనుకనే దీనిని 'విజయదశమి' అన్నారు. ఈ పండుగ పదిరోజులూ ఏటేటా బంగాళాదేశంలో జరిగే కాళీపూజలు, మైసూరులో జరిగే మహోత్సవాలు, మన ప్రాంతంలో కన్నుల వైకుంఠంగా ఇంటింటా నెలకొల్పబడే బొమ్మల కొలువులు, చిన్నారి పాపలు కొత్త కొత్త దుస్తులు ధరించి, విల్లంబులు చేతపట్టి చూడ ముచ్చటగా అయ్యవారివెంట నడిచే నడకలూ—ఇవన్నీ మనకు అద్భుతమైన పూర్వగాథల నెన్నిటిన్నో జ్ఞప్తికితెస్తాయి.

ఉడుకు పండ్లు

నేరేడు చెట్టుపై
దొర కాయలు తింటు
బారాటి పిల్లడు.
కూరుచుండున్నాడు.

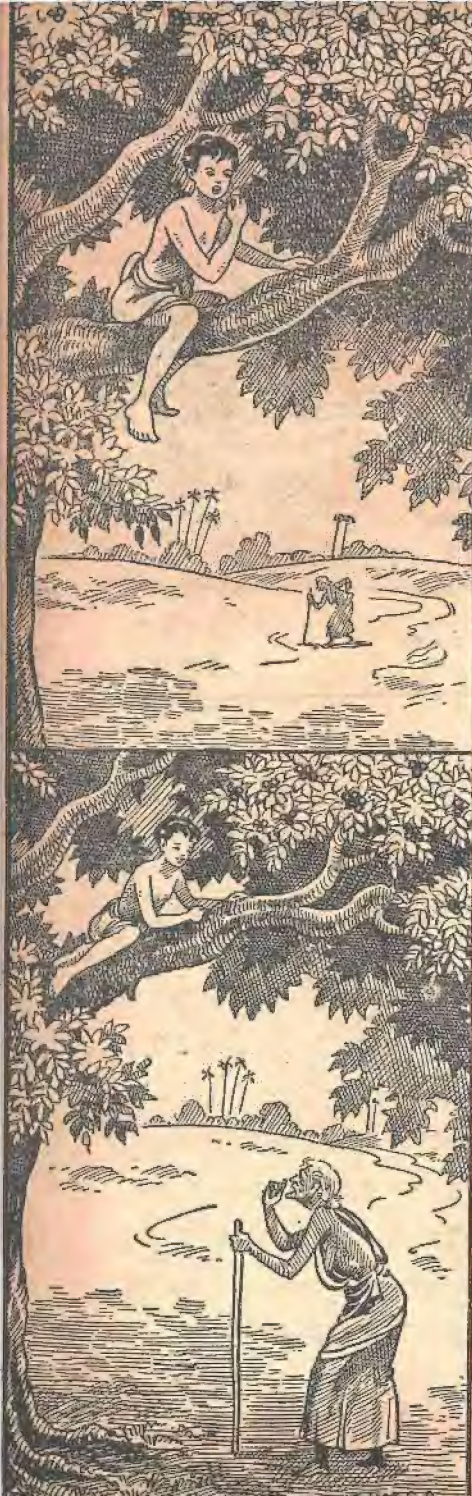
మధ్యాహ్నం పెండ మల
మలని మాడుస్తుంటే
భూమంత నిప్పులో
పారలాడి నట్లుంది.

అప్పు డొక ముసలాబి
డావారె పొతుండి
“బాబయ్య! నా కొక్క
పండు పడవే” తంది.

పిల్లవాడు
“చల్ల చల్లని పండు
జల జలా రాలేద?
వెచ్చ వెచ్చని పండు
విసరి పడవేసేద?”

ముసలిమ్మ
“వెచ్చన్ని పండ్లేటి?
విడ్డూర ముట్టె
ఉడు కుడుకు పండ్లనే
పడవేయి చూతాము.”

అనగానే పిల్లవా
డల్లంత దూరాన

రచన :
“ ఏలు కూరి ”

కినుకలో పడునట్లు
విసరాదు పండ్లన్ని.
పండ్లకై ముసలమ్మ
పడుతు పడుతూ పోయి
ఒకటి రెం డేరుకొని
ఊదుకో సాగింది.

పిల్లవాడు

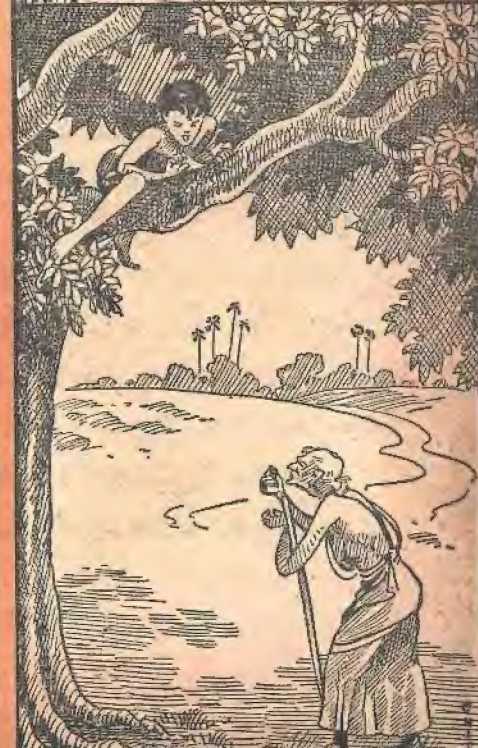
“ ఊళ్ళప్పు మనుకొంటు
ఊదుతా వెమవ్వ!
అంతుడుకుగా నున్న
వా? యెటి చెప్పావా?”

ముసలమ్మ

“ ఊడుకేటి పిల్లోడ?
చెడ గాలిపాతుంటె!”

పిల్లవాడు

“ కాబట్టె నల్లబడి
కమలి పోయిన వవ్వ!
మండు పొట్టకు వేడి
పండు పడవే సైవా?
ఊడు కుడుకుతో చల్ల
పడిపోత ” దన్నాడు.
అవ్వ నవ్వుతు “ మన్న
డా! కొంటె వో” యంది.
మనుమ “ డైతే నీవు
మంచవ్వ ” వన్నాడు.

పూర్వకాలమందు ఒక రాజు. ఆ రాజుకు అందమైన కోట ఉన్నది. ఆ కోట సమీపాన గొప్ప అరణ్యములో ఎనిమిడుగురు వన కన్యలుండెవారు. అందులో ఏడుగురు కన్యలు మంచినాళ్లు, రాజుకి మేలు కోరే వాళ్ళున్ను, ఎనిమిదవది దుష్టకన్య, అపకారి.

మంచికన్యలు ఏడుగురూ చక్కటి చిన్నచిన్న వర్ణశాలలలో నివసించేవారు. దుష్టకన్య నరుల కంటపడకుండా, మారు మూల ఒక చీకటిగదిలో కాలక్షేపం చేసేది.

ఇలా వుండగా, రాజుగారికి కుమార్తె పుట్టింది. ఆ శిశువు అపురూపమయిన కాంతితో వెలిగిపోతూండడంచేత 'కాంతి బాల' అని పేరు పెట్టారు.

కాంతిబాల పుట్టిందనగానే ఊరందరూ చూడవచ్చారు. వనకన్యలు ఎనిమిడు

గురూ వచ్చారు. మంచికన్యలు ఏడుగురూ కాంతిబాలకు మంచిమంచి కానుక లిచ్చి, చల్లగా ఉండుమని దీవించారు. దుష్టకన్య మాత్రం అలాగ కాక, 'ఏగటిపూటంతా నిద్రమైకంలో ఉండిపోవలిసింది!' అని కాంతిబాలకు కాపం పెట్టింది.

ఈ కాపం విని, రాజు రాణీ దుఃఖ సముద్రంలో ములిగిపోయారు. గత్యం తరం తోచక, కోటలో అందరూ కుంగి పోయారు.

ఆ సమయంలో అరవకన్య వచ్చి, 'కాంతిబాల రాత్రిపూటంతా మేలుకొనే వుండాలి' అని వరమిచ్చింది.

'నామాట పూర్తికాకుండా నువ్వెందుకు నేరు విప్పుతావు?' అని మండిపడుతూ దుష్టకన్య, 'సరే. కాంతి బాల రాత్రిళ్ళు మేలుకొనే వుంటుంది. కాని చందమామతో పాటు ఆమె కాంతి కూడా వున్నమికి

పూర్తిఅయి, అమావాస్యకు అంతరించి పోవాలి' అని మళ్ళీ తీవ్రంగా శపించింది.

అంతలో ఏతవ్యస్య ముందుకు వచ్చి, "తనకు తెలియని ఒక రాజకుమారుడు కాంతిబాలను తాకిన వెంటనే ఆమెకు కాప విముక్తి అయిపోవాలి!" అని చెప్పి దివిరింది.

ఇక చేసేది లేక, ఎలా అయినా కాంతి బాలను కిష్టాలపాలు చేసి కసి తీర్చుకుంటామని దుష్టవ్యక్తి కనిపెట్టుకొని వున్నది.

పాపం, కాంతిబాల పగలల్లా నోడరే కాని, కన్నెత్తి మాచేది కాదు. బహుళ పాడ్యమి మొదలుకుని రోజురోజుకీ ఆమె ముఖం పాలిపోయి, శరీరం కృశించి, అమావాస్యనాటికి కదలక మెదలక పడు కునేది. శుక్లపక్షం ప్రారంభం కాగానే, దినదినమూ అందవందాలతో వెలుగుతూ, పున్నమినాడు పూర్ణమయిన కాంతితో ప్రకాశించేది.

తనకు కాపం తగిలినసంగతి, ఆ కాపం వల్ల తనకు వికృతరూపం వచ్చే సంగతి లోకానికి తెలిసిపోతుండేమోననీ, కాంతి బాలకు భయం గావుండేది. అందువేత ఆమె ఒంటిపాటుగా అరణ్యంలో సంచరించడం

అలవాటు చేసుకొన్నది. రాజు ఇది కని పెట్టి, అడవిలోనే ఆమెకు ఏయమయిన ఏకాంతస్థలంలో ఒక మందరమయిన పువ్వుల కుటీరం కట్టించి ఇచ్చాడు. అందులో ఆమె చెలికత్తెలను పెట్టుకొని, ఇష్టం వచ్చినట్లు ఆడుకొనేది.

* * *

ఈ రాజ్యానికి దగ్గరగానే మరివక రాజ్యం ఉన్నది. ఆ రాజుని శత్రువులు చంపవేసి రాజ్యం ఆక్రమించుకొన్నారు. బతుకు జీవుడా అనిచెప్పి, రాజకుమారుడు మాత్రం మారువేషంతో తప్పించుకొని, ఈ అరణ్యం చెరుకొన్నాడు.

చందమామ

అతను తిరిగి తిరిగి అలసిపోయి, ఒక చెట్టుకింద ఎదుగున్నాడు వెన్నెల రాతి కావటంవెత కాంతిబాల కలకలలాడుతూ నాట్యం చేస్తూ. గోగిలకలతలతో గానం చెను కొంటూ అతను పడుకొనివున్న ఆ చెట్టు వేపు వచ్చింది.

ఇటువంటి రూపవతిని ముసుపునన్నాడు రాజకుమారుడు చూచివిరుగడు. ఈమె ఫలానా రాజుగారు. అనికూడా అతనికి తెలియదు. అందువెత, ఆమె దేవకన్య ఇ వుంటుందని అనుకున్నాడు. ఆమె అంద చందాలనూ, అటపాటలనూ అతను రెప్ప

వల్చుకుంటా గమనస్తూ వుండేటంతలో కాంతిబాల అదృశ్యమయిపోయింది.

రాజకుమారుడు ఆమె గోసం రోజూ వెతుకుతూనే ఉన్నాడు. రా అపూటమాత్రం ఆమె చెట్టువద్దనే కనపడుతూ. అతను చూస్తూ వుండగానే మాయమయిపోతూ వుండేది. రోజురోజుకీ ఆమె సౌందర్యం ఎక్కువ అవుతున్నట్టుకూడా రాజకుమారుడు కనిపెట్టాడు. కనుక ఇటువంటి అపు రూపమైన యువతిని ఎలాఅయినా కలుసు కొని, ఆమె చరిత్ర తెలుసుకొవా లెనని అతనికి పట్టుదల ఎక్కువయింది.

తెండ్రి సిద్ధా లేకుండా ఆమెకోసం అతిసు అలా తీరుగుతూ వుండగా. మంచి కన్యలలో ఒకతే అయిన ఎడమకన్య ఒక ముసలవానిని పంట్లో అతనికి అగపడింది. తను లోగడ డివిలించిటగా పొరుగుదేశపు రాజకుమారుడు కాలపశముడైత ఇప్పుడు ఈ అడవికి వచ్చేశాడు. కనుక, త్వరలోనే కాంతిబాలకు శాప విముక్తి కాబోతుండ కదా అని ఆమె మనసులో ఎంతో సంతోషించింది.

ఈ సంతోషంతో ఆమె రాజకుమారుణ్ణి తన కుటిరానికి తీసుకు వెళ్లి, అనేక విధాల అడిగింది. తరువాత కాంతిబాలను గురించిన చిత్రాలన్ని చెప్పి, మహిమగల ఒక లోటా కూడా బహుమతి చేసింది. ము లామె దీపనపొంది రాజకుమారుడు మళ్ళి కాంతిబాలను వెతకబోయాడు.

రాజకుమారుడు దారితప్ప ఈ అడవి లోకి వచ్చి, కాంతిబాలకోసం వెతుకుతున్న సంగతి దుష్టకన్యకు ఈక్షణంసరకు తెలియనెలేదు కాని, ఈ పర్వతానం తెలిసిన వెంటనే, శిన్నాకవరకూ రాజకుమారునికి కాంతిబాలనా సమాగమం కాకుండా, ఆమె మంత్రించివేసింది.

'పున్నమి దాటిపోయే వరకూ తన మంత్రజాలంచేత వాళ్ళు కలుసుకోకుండా వెయ్యగలిగినట్టైతే, అపైస కాంతిబాలి కురూప అయిపోతుంది కదా, అప్పుడు రాజకుమారుడు అనాకారిగా పున్న ఆమెను చూచి అసహ్యించుకొంటాడు గాని మళ్ళువ పడమకదా. కనుక, ఎడమ కన్య ఇచ్చిన దీపన ప్యర్థమయిపోతుంది' అని దుష్టకన్య అలోచించింది.

దుష్టకన్య మంత్రించినప్పటినిలచి, అ ప్రభావంవల్ల రాజకుమారుడు పాపం మళ్ళి సిద్ధానారాలు లేకుండా ఎంత తిరిగినా కాంతిబాల కంటికి కనబడలేదు.

కొద్దిరోజులయిన తరువాత, ఒక నాడు అతను నిరాశచెసికొని, ఒక పెద్ద మర్రిచెట్టు కింద విచారంగా కూర్చున్నాడు.

అప్పటికి పున్నమి దాటపోయి, అమావాస్యకూడ వచ్చేసింది. సరిగా అమావాస్య నాటికి దుష్టకన్య ప్రయోగించిన మంత్ర బలం సరిపోయింది. మళ్ళీ మంత్రం వేయాలంటే ఆమెకు కొంత వ్యవధి కావాలి.

రాజకుమారుడు మర్రిచెట్టుకింద కూర్చునివుండగా గబగబా మేఘాలుకమ్మి, ఉరుములతో, ఏడుగులతో గొప్ప వర్షం కురిసింది. అంతలో ఒక్క మెరుపు మెరిసి, ఆ మెరుపు వెలుగులో చెట్టుకింద ఎదో మెడిలినట్టు అలికిడి అయింది.

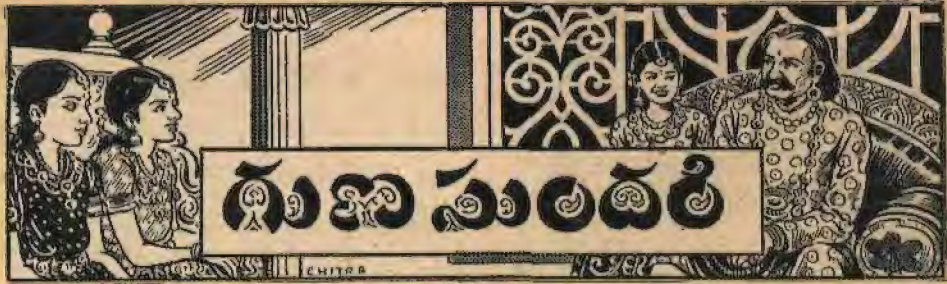
ఆ దగ్గిరికి వెళ్లి రాజకుమారుడు చూచే సరికి, ఒక ముసలిపి ముసుగువేసుకొని పడుకున్నట్టు కనిపించింది. మెల్లగా అతను ముసుగు తొలగించి, అవ్వ తనకిచ్చిన

లోటాలోని నీళ్లు గుక్కెడు ఈ ముసలిదాని నోటిలో పోశాడు.

అతను తాకిన తక్షణమే ఆ ముసలిది ఒక అందాల బరిణి ఐన రాజకుమారిగా మారిపోయింది. అవ్వ చెప్పిన కాంతిబాల ఈ సుందరే అయివుంటుందని రాజకుమారుడు గ్రహించాడు.

మరి కొంచెంసేపటికే వర్షం నిలిచిపోయి తెల్లవారింది. పుట్టిన ఇన్నాళ్లకు, కాంతిబాల వెలుగు చూచింది! ఆమెకు శాపవిముక్తి కాగానే ఏడుగురు కన్యలూ వచ్చేసి, రాజకుమారుణ్ణి, కాంతిబాలనూ రాజు వద్దకు తీసుకువెళ్లారు. వాళ్ళెద్దరకు అతివైభవంగా పెళ్లి అయి, హాయిగా వున్నారు. కాంతిబాల పెళ్లినమయమున ఏడుగురు కన్యలకూ రాజావారు వెలలేని బహుమానాలు ఎన్నో ఇచ్చి సంతోషపెట్టారు. దుష్టకన్యను విరిచి కట్టి, శూర్యణబకుమల్లే ముక్కు చెవులూ కోసి అడవులలోకి సాగనంపారు.

మహామూలదరి

పూర్వకాలమందు ధారానగరాన్ని ఉగ్ర సేన మహారాజు, పరిపాలిస్తూ ఉండేవాడు. ఆయనకి అగ్రహం వచ్చినా అనుగ్రహం వచ్చినా పట్ట పగ్గాలుండవు.

ఆ మహారాజుకి రూపసుందరి, హేమ సుందరి, గుణసుందరి అని ముగ్గురు కుమార్తెలు. గుణసుందరి పుట్టిన కొద్ది రోజులకే మహారాజు స్వర్గస్థురాలైంది. అప్పటినించి మహారాజు తన కూతుళ్ళు ముగ్గురకూ తల్లిలేని లోపం కలుగకుండా, వాళ్ళ అలనా పాలనా స్వయంగానే చూస్తూ పుష్పలలో పెట్టి బిడ్డలను అల్లారుముద్దుగా పెంచుకొంటున్నాడు.

ఈ మమకారంలో పడి, మహారాజు రాజ్యమూ, రాచకియాలూ మరచేపోయాడు. మంత్రులూ, సేనాధిపతులూ మొదలైన ప్రముఖులందరూ మహారాజును దర్శించి, "దేవరా!—తమకు పుత్రసంతానం లేదు.

ముందు రాజ్యం గతి ఏంకావాలె! మా మనవి మన్నించి మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకొన్న పక్షమందు తమకు వంశాధారమైన పుత్ర సంతానమూ కలుగుతుంది, మా కోరిక కూడా నెరవేరుతుంది" అంటూ విన్నవించుకొన్నారు.

ఈ మనవికి మహారాజు మండిపడి, "వంశానికి ఆధారం కొడుకులేనా? కుమార్తెలు మాత్రం నా అంశాలు కారా? నా రాజ్యం నా కూతుళ్ళకే ఇస్తాను. వాళ్లే నా రాజ్య మేలుతారు. నా మాటకు ఎవ్వరు అడ్డం వస్తారో చూస్తా" నంటూ, పరివారా స్పృహకని కనిపించుకొట్టాడు.

ఇలా వుండగా, ఒక సంక్రాంతి వండుగ నాడు, మహారాజు అల్లారుముద్దుగా పెంచు కొంటూవున్న కూతుళ్ళు ముగ్గురకోసం, రాజ్యంలో ప్రజలు అపురూపములైన కానుక తెన్నే పట్టుకువచ్చి, సమర్పించారు. ఆ

పట్టుకువెళ్లి ఇచ్చింది. మహారాజు అనంద భరితుడై, తన చిన్ని కూతురికి తనపై గల భక్తి ఎటువంటిదో తెలిసికొంటూ, ఆ చేతికర్రను పరివార మందరకూ ముచ్చటగా చూపించాడు.

మహారాజుకు హరమతి కాలమతి అని ఇద్దరు మేనల్లుళ్ళు ఉన్నారు. వాళ్ళు ప్రపంచజ్ఞానం లేని వట్టి మూర్ఖులూ, సాపాటురాముళ్ళున్ను. అయినా, వాళ్లంటే మక్కువ కావటంచేత వాళ్ళను పెద్దమ్మాయిలు ఇద్దరకూ నిశ్చయించి, చిన్నమ్మాయికి వరుడు చిక్కగానే, మూడు పెళ్లిళ్ళూ ఒక్కసారి చేసేసి, రాజ్యం కుమార్తెలకు వప్పగించి, తను విశ్రాంతి తీసుకొందామని అనుకున్నాడు మహారాజు.

కానుక లన్నిటినీ మహారాజు చూడ ముచ్చటగా అమర్పించి, కుమార్తెలు ముగ్గురనూ ఎవళ్ళకది ఇష్టమో ఎంచుకో మన్నాడు.

పెద్దవాళ్ళయిన రూపసుందరి, హేమ సుందరి కలిసి అబహుమదులలో ఉండే నిలువైన చీనిచీనాంబరాలకోసమూ, మణి హారాలకోసమూ పొటిపడి కాట్లాడుకో బోయారు. సాత్వికురాలైన గుణసుందరి మాత్రం "పతివ్రతా కథాలహరి" అనే పుస్తకం ఒక్కటి తీసుకొని, పితృభక్తి కలది గనుక, రాణిలోనించి ఒక చక్కటి చేతికర్ర ఎంచితినీ, వృద్ధుడైన తండ్రికి

ఇంతలో మహారాజుగారి షష్టిపూర్తి మహోత్సవం అతివైభవంగా జరుగు తున్నది. ఆ రోజున ఆయన సగర్వంగా కుమార్తెలను వెంటబెట్టుకుని సభకు వెళ్ళాడు. నిండు దర్బారులో మహారాజు "చూడండి, పదహారేండ్లుగా నాసర్వస్వమూ వినియోగించి సాధించిన రత్నాలు ఈ నా ముగ్గురు కుమార్తెలూను. ఇక నా రాజ్యం వీళ్ళకే ఇస్తాను. వీళ్ళకు నేనంటే

ఎంత భక్తి, ఎంత ప్రేమ! అది ఎటువంటి
టివో వాళ్ళో చెప్పతారు. విని ఆనందిద్దరు
గాని..." అంటూ చెప్పి కూర్చున్నాడు.

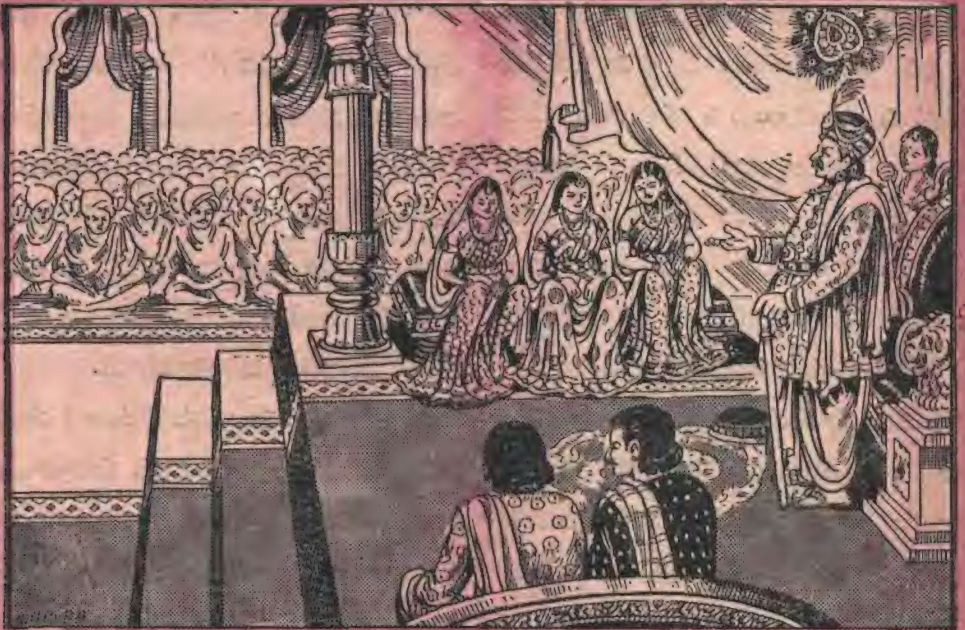
అప్పుడు పెద్దకూతురు రూపసుందరి
లేచి, సభకు నమస్కరించి, తడుముకో
కుండా తీయని మాటలతో "నాకు నా
తండ్రి ప్రాణం, తండ్రి దైవం, తండ్రి
సర్వమున్ను" అని బొంకింది.

తరువాత రెండవకుమార్తె హేమసుందరి
కూడా సభకు నమస్కరించి, తన అక్క
చెప్పినట్టుగానే, "నేను నా తండ్రి సేవ
కోసమే జన్మించాను. ఎన్ని జన్మలకైనా

ఆయనే నా తండ్రి కావాలని తపస్సు
చేస్తాను" అంటూ బొంకి కూర్చున్నది.

రూపాహేమలు కేవలమూ స్వార్థపరులు.
తండ్రిని మెప్పించాలని అబద్ధాలాడారు.
గుణసుందరి ఉత్త సత్యకాలపు పిల్ల. నిజానికి
తండ్రిమీద గుణసుందరికే ఎంతో ప్రేమ
ఉన్నది. ఆ సంగతి మహారాజుకి తెలుసు.
అందుచేతనే, పెద్దపిల్ల లిద్దరికంటే కడ
సారిది అయిన గుణసుందరి తనను మరి
ఎక్కువగా పాగడుతుందని ఆశించాడు.

నిజం చెప్పవలసివస్తే, తన జవాబు
తండ్రికి రుచించదు. అందుచేత ఇటువంటి

సందర్భంలో ఊరుకోవడమే మంచిదని తలచి, గుణసుందరి మాటాడక నిలిచింది. ఈ వాలకంచూచి అమె సిగ్గుపడుతున్నది కాబోలునని తలిచాడు మహారాజు. “అమ్మాయి! నీ అక్కలకంటే నీకు నా మీద ప్రేమ ఎక్కువ. నన్ను గురించి వాళ్ళకంటే నీవే బాగా చెప్పగలవు. కనుక చెప్పవూ!” అని అన్నాడు.

అప్పుడు గుణసుందరి “నాయనగారూ! తండ్రిని కూతురు ఎంతవరకూ ప్రేమించాలో, అంతగా నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను. కాని స్త్రీకి భర్తే సర్వమున్ను. వివాహమైనప్పటినుంచి సతికి, పతిని సేవిం

చడమే విధాయకం” అంటూ, మనసులో మాట దాపరికం లేకుండా వెల్లడించే వరకు, మహారాజు ఉగ్రుడైపోయాడు.

“కృతఘ్నురాలా! పిచ్చిగా మాటాడుతున్నావు. భర్త కుంటి, గ్రుడ్డి, మూగా, చెవిటి, వృద్ధు, దరిద్రుడూ అయినట్లయితే అతడే సర్వస్వమని ప్రేమిస్తావా?” అని అధిక్షేపించాడు మహారాజు.

“దేవుడు అటువంటి భర్తనే నిర్ణయించే పక్షమందు, సంతోషంతో శిరసావహించి ప్రేమిస్తాను” అని గుణసుందరి నిబ్బరంగా జవాబు చెప్పింది.

“దేవు డెవరు? నేనా, దేవుడా నీకు పతిని నిర్ణయించేది?” అన్నాడు మహారాజు. అందుకు గుణసుందరి మృదువుగా “దేవుడే, నాన్నగారూ!” అని సమాధానం చెప్పింది. అప్పుడు మహారాజు “అబ్బో, అంత గర్వంగా ఉన్నదా నీ పని? తగిన శాస్త్రి చేస్తానుండు” మంటూ గద్దించి, అగ్రహంతో సభవిడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

రాజు తలిస్తే దెబ్బలకు కొదువా? మరునాడే ముహూర్తం పెట్టించాడు మహారాజు. రూపసుందరిని హరమతికి, హేమసుందరిని కాలమతికి ఇచ్చి వైభవంగా పెళ్ళి

చేశారు. పాపం, గుణసుందరికిమాత్రం కుంటి, గ్రుడ్డి, మూగా, చెవిటి అయిన ఒక దరి ద్రుణ్ణి తీసుకవచ్చి కట్టబెట్టారు.

తండ్రి చేసిన ఈ ఆఘాయిత్యానికి గుణసుందరి ఏమాత్రమూ చలించక, దైవంమీద భారంవేసి నిశ్చింతగా ఉంది. తనకు ఈ భర్త లభించటం ఈశ్వర ప్రసాదమే అని నమ్మి, శిరసావహించి, అమె భక్తితో పతిని సేవిస్తూ ఉంది.

పెళ్ళి అయిన మరుక్షణంనంచీ రూపా, హేమలు వాళ్ళ అందచందాలకు ఉబ్బి పోతూ, తమతమ అదృష్టాలకు మిడిసి పడుతూ, భర్తలతోకలిసి చెల్లెలిని మరదినీ నిరసించి వేళ్ళాకోళం చేయ నారంభించారు. ఎవరేమనుకొన్నా, ఎన్నెన్ని తిప్పలు పెట్టినా, గుణసుందరిమాత్రం వాటిని పాటించక, ఓర్చుకుంటూవుంది.

దైవాన్ని నమ్మినవాళ్ళకు ఎప్పటికీ చెరుపు లేదంటారు పెద్దలు. మొదటినించీ దేవుణ్ణి నమ్ముకొనివున్న గుణసుందరి జీవితంలో తలవని తలంపుగా ఒక చిత్రమైన మార్పు వచ్చింది. మహారాజు గుణసుందరికి శాస్తి చేదామనే సంకల్పంతో ఏరి, కోరి తెచ్చిన ఆమె భర్త—అందరూ అను

కొన్నట్టు కుంటి కాదు, గ్రుడ్డికాదు, మూగా కాదు, చెవిటి కాదు.

ఉన్నట్టుండి అతను వింతగా గెంతుతూ, చిత్రంగా ఛలోక్తులు విసరుతూ, పదినెలనూ వారి భర్తలనూ భరతంపట్టి, వెంటాడటం మొదలెట్టాడు. వాళ్ళందరకూ ఏమీ తోచక కంగారుపడుతున్నారు. ఈ విధంగా రాజువారి చిన్నల్లాడు వింతగా విజృంభించే వరకు, కొటంతా ఒక కొలిక్కి వచ్చింది. ఈ హడావిడి అంతా తెలిసి, మహారాజు కూడా పరుగెత్తుకువచ్చి, కళ్లారా చూశాడు. తాను గుణసుందరికి పాతం చెప్పాలని ఇంతా చేస్తే, వీడెవడో తనకే శాస్తి చేశాడే

గుణసుందరి దుఃఖిని తండ్రి దగ్గరకు వెళితే, "ఇది నా చావుకు పుట్టింది; పాడేదే పంపకం; వీళ్ళను సాగనంపండి" అంటూ మహారాజు ప్రలాపించాడు.

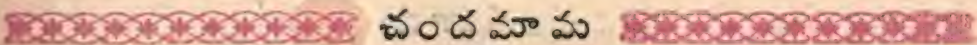
అక్క లిద్దరూ ఆమెను చూచి, "పుట్టిన నాడు అమ్మను సాగనంపావు; పెళ్ళినాడు అయ్యను మంచమెక్కించావు. చాల్లే..." అని కసిరికొట్టారు.

ఈ మాటలకు గుణసుందరి భర్తకు పొరుషం వచ్చింది. భార్యను తీసుకొని తిన్నగా మామగారి వద్దకు వెళ్లి, "ఎప్పటి కైనా మేమే నీకు దిక్కుయ్యేది. జ్ఞాపకం ఉంచుకో" మని హెచ్చరించి, దైవాధీనం భార్యతో సహా కోట దాటి వెళ్లిపోయాడు.

ఆ నగరు చివర ఎరుకలగూడెంలో, దైవాధీనం కాపురం పెట్టాడు. రాచకోటలోని రణగొణ అంతా ఊళ్లు దాటి, కోళ్లు దాటి, ఎరుకలగూడానికి కూడా ముందే తెలిసి పోయింది. రాజ్యలక్ష్మి కోట విడిచి, తమ గూడానికి వచ్చిందని సంబరపడుతూ, ఆ గూడెంవాళ్లు దైవాధీనానికి, గుణసుందరికి భక్తితో స్వాగత మిచ్చారు. క్షణంలో వారు ఆమెకు ఒక పర్లకాలను తయారుచేశారు. కుటుంబానికి కావలసినవన్నీ చిటిక

అని మహారాజు మండిపడుతూ, "ఎవ డవురా నీవు, నీ అగడమూనూ? నన్నే మోసం చేశావే? చూసుకో, నీ పని ఏమవుతుందో!" అని గర్జించాడు.

అందుకు గుణసుందరి భర్త రీతిగా నుంచొని, "నేను మీ ముద్దుటల్లుడి. దైవాధీనాన్ని" అంటూ, చిద్విలాసంగా నవ్వాడు. దానితో, ఆవేశపూరితుడైన మహారాజు కంపరమెత్తి, దైవాధీనాన్ని కొట్ట బోయి, పట్టు తప్పి దభాల్న కొద పడ్డాడు. ప్రమాదకరమైన దెబ్బలు తగలటంచేత, మహారాజు లేవలేక పోయాడు. ఆ పాటు గ్రహపాటై, ఆయనను మంచంపట్టించింది.

చందమామ

సేపటిలో సమకూర్చి పెట్టారు. ఈ విధంగా ఇప్పుడు గుణసుందరికి మిత భర్తతో కొత్త కాపురం ప్రారంభమైంది. పాపం, తండ్రి అవస్థ తలుచుకొంటే పొరలిపచ్చేదుఃఖాన్ని దిగమింగుకొని, భక్తి శ్రద్ధలతో ఆమె భర్తను సేవిస్తున్నది.

మహారాజు మంచంపట్టగానే ఇంట్లో అంతా రూపా హేమల శాసనంగా ఉన్నది. గుణసుందరి పూజించుకుంటూ వుండే శ్రీరాజరాజేశ్వరీ విగ్రహమూ, ఆమె నిత్య పారాయణ చేసుకొనే “పతివ్రతా కథాలహరి” పుస్తకమూ—ఈ రెండూ ఇంట్లో ఉండటం వాళ్లకు అనర్థకంగా తోచింది. అందుచేత, వాటిని తీసి పొరవేయించ బోయారు.

ఈ సంగతి, దాది మీనాదేవికి తెలిసింది. మీనాదేవి గుణసుందరికి తల్లితో సమానురాలు. ఆ అభిమానంచేత, గుణసుందరికి అవచారము జరగకుండా, రాజేశ్వరీ విగ్రహమూ, పతివ్రతా కథాలహరి పుస్తకమూ, అవసరమైన కొన్ని నగలూ బట్టలూ ఒక కాపటిపెట్టెలో పెట్టి, అది పట్టించుకొని గుణసుందరికి ఇచ్చి వద్దామని ఆమె ఎరుకలగూడానికి బయలుదేరింది.

దాది మీనాదేవి ఇంటికి రాగానే, ఆమె తన స్థితి చూచి ఎక్కడ బాలిపడిపోతుందో నని తలచి, గుణసుందరి లేని సంతోషం తెచ్చిపెట్టుకొని, తండ్రి క్షేమసమాచారాలు అడిగింది.

ఆమె తెచ్చిన వస్తువులు చూచి, “ఇవన్నీ ఏమిటి? రాచవారి సొర్తు పూచికపుడకైనా నాకు గిట్టదు. పట్టించుకు పోవలసిందే” అన్నాడు దైవాధీనం. అప్పుడు మీనాదేవి “పానీ, వీటివైనా ఉంచుకొండి” అని చెప్పి దీనంగా భరిమాలూరూ దేవీవిగ్రహాన్ని, పతివ్రతా కథాలహరి పుస్తకాన్ని విడిగా తీసి పెట్టింది. దైవాధీనం భార్య చేపు

చిలిపిగా చూచి, “అవ్వ వీటిని మనకు కట్టబెట్టుతున్నదా! నరేలే, ఉండనీ” అంటూ నవ్వాడు. వీటినైనా అంగీకరించినందుకు సంతోషించి, తక్కిన వస్తువులన్నీ పట్టించుకు వెళ్లిపోయింది మీనాదేవి.

ఇక, దైవాధీనం పైకి ముసలివాలకంగా కనపడినప్పటికీ, పడుచువాళ్లను మించి వింత వింత ప్రజ్ఞలూ, విశేషాలూ, ప్రదర్శిస్తూవున్నాడు. ఇందుకు అబ్బుర పడి గూడెంలో ప్రజలందరూ అతనికి జేజేలు కొడుతున్నారు. నిజానికి, అతనికి చేతకాని పనే కనబడదు. బొమ్మలు వేయ గలడు, సంగీతం పాడ గలడు, నాట్యం చేయగలడు. ఇలా రోజుకొక ప్రజ్ఞతో ప్రసన్నుడవుతూ, గుణసుందరికీ, గూడెం వాళ్లకూ అశ్చర్యం కలిగిస్తూవున్నాడు. ఇదంతా చూచి, ఆమె తన భర్త గొప్ప ప్రజ్ఞశాలి అని, అతనిలో ఉండే రహస్యాన్ని కనిపెట్టాలెననీ ఉత్సాహంతో ఉన్నది.

అక్కడ-మంచంలో పడిన మహారాజు యమయాతన పడుతున్నాడు. కూతుళ్లూ అల్లుళ్లూ అస్తమానం తన ఎడట కన బడుతూ ఉండాలంటాడు. వాళ్లనుఖాలు మానుకుని, కనిపెట్టుకొనివుండి ఉపచారం చేస్తారా? చేసినా, ఎన్నాళ్లు? తండ్రి తమ సర్వమూ అని బొంకిన పెద్దకుమార్తెలు ఇద్దరూ తండ్రియెడల దయా దాక్షిణ్యమూ లేకుండా, రాజ్యమెప్పుడు తమకు వస్తుందా అని ఎదురుచూస్తున్నారు.

మహారాజుకు ఆరోజుకారోజు వ్యాధి విషమిస్తున్నది. శస్త్రచికిత్స చేస్తేకాని బతకడని ఆస్థానవైద్యుడు చెప్పాడు. బల పంతముగానైనా సరే, శస్త్రచికిత్స చేయ మన్నారు, రూపా హేమలు. కూతుళ్లను చూచి, “ఇదేనా మీ ప్రేమ? చూస్తూ చూస్తూ, నన్ను కోయిస్తారా?” అంటూ మహారాజు గగ్గోలు పెట్టాడు.

(ఇంకా వుంది)

దేహభిమానం

పూర్వం గంగానది ఒడ్డున ఒక మునిశ్వరుడు తపస్సుచేసుకుంటూ ఉండేవాడు. ఆయనకు గురుభక్తి గల శిష్యుడు ఉండేవాడు. శిష్యుడిమీద గురువుగారికి అమిత వాత్సల్యం ఉండటంతో ఎంతో శ్రద్ధగా చదువు చెప్పేవాడు.

ఒకనాడు ఆ ముని శిష్యుణ్ణి పిలిచి, "అబ్బాయీ, నాకు ఈ జన్మ చాలించ వలసిన కాలం సమీపించింది" అన్నాడు. అమాటకు శిష్యుడు ఉలిక్కిపడి, "ఇదే మిటి మహాత్మా, అప్పుడే నన్ను విడిచి వెళ్లిపోతారా? అట్లైతే మీతోబాటు నాకుకూడా మోక్షం కలిగే ఉపాయం చెప్పండి" అని కోరాడు.

దానికి మునిశ్వరుడు "నాయనా, నాకు మోక్షం కలగటంలేదు. నేనీ జన్మలో ఘోరమైన పాపంఒకటి చేశాను. ఆ మహా

పాపానికి ఫలితంగా నేను మళ్లీ జన్మ ఎత్తాలి. జన్మఅంటే మనిషి జన్మకూడా కాదు. పండినై పుట్టాలి!" అన్నాడు.

ఈ మాటలు వింటేప్పటికీ శిష్యుడికి నేటమాట రాక, కట్టలా నిలబడిపోయాడు.

అప్పుడు ముని, "నువ్వు నేనూ విచారించి లాభంలేదు. ఎవరైనాసరే, చేసిన పాపానికి ఫలితాన్ని అనుభవించితిరాలి. పండికడుపున నేను ఫట్టక తప్పదు. పుడతాను. కాని ఆ నికృష్టజన్మలో ఒక్క కీణమైనా ఉండడం నాకుకష్టంలేదు. ఆ జన్మ త్వరగా చాలించుకోవాలంటే నువ్వు నాకు సాయపడాలి" అన్నాడు.

"తమ రేలచెయ్యమంటే అది చేస్తాను" అన్నాడు శిష్యుడు.

"ఐతే విను. అదిగో ఆ కనకదేవత ఉంది చూశావా? అక్కడ ఒక ఎఱుకలవా

అడగడమే తడవుగా శిష్యుడు, "నీవల్ల నయే ఉపకారం తప్పకుండా ఉన్నది! అందుకనే, నేను రోజూ నివ్వకు రాటం. ఆ పని యేమిటి అని అడుగుతావేమో. మీ యింట్లో చూలిపంది ఉన్నది కదా. అది

చంపగలను?" నేను ఆలా ఎన్నటికీ చెయ్యలేను" అన్నాడు.

అడకు గురవు. "అబ్బే నవ్వలా వెనుదీయకూడదు. ఏమంటే ఈ పని నాకు ఉపకారం చెయ్యటంకోసం గనక హింస అనిపించుకొను" అని చెప్పి, శిష్యుని ఒప్పించాడు.

ఇలా చెప్పి మునిశ్వరుడు ప్రాణాలు విడిచేశాడు. అతడినట్లుగానే ఆ యెలుకులవాడింట్లో ఉన్న పండికడుపులో ప్రవేశించి పెరుగుతున్నాడు. శిష్యుడు రోజూ ఆ యెలుకులవాడింటికివెళ్లి వాణ్ణి దీవించి వస్తుండేవాడు.

"బ్రాహ్మణాయన వచ్చి రోజూ నన్ను దీవించి పోతున్నాడెందుకు చెప్పా?" అని వాడు ఆలోచించి ఒకనాడు, "బాబూ, శ్రమపడి రోజూ మాయంటికి ఎందుకు వస్తున్నారు? మీకు నావల్ల అయే పనేమైనా ఉందా?" అని అడిగేడు.

అడగడమే తడవుగా శిష్యుడు, "నీవల్ల నయే ఉపకారం తప్పకుండా ఉన్నది! అందుకనే, నేను రోజూ నివ్వకు రాటం. ఆ పని యేమిటి అని అడుగుతావేమో. మీ యింట్లో చూలిపంది ఉన్నది కదా. అది

డున్నాడు. వాడియింట్లో ఒక పంది ఉంది. ఆ పండికి పుట్టబోయే పిల్లలలో నే నొకటై పుడతాను. అపిల్లలలో ఒకవానికి మొహం మీద బొల్లి ఉంటుంది. ఆ బొల్లిపిల్లను నేనే అని నువ్వు పోల్చుకోవాలి. నేను పుట్టిపట్టడంతోనే నువ్వు విమాత్రం సందేహించకుండా నన్ను పంపెయ్యి. ఈ విధంగా ఆ జన్మ నాకు త్వరలో అంతమై పోతుంది" అని గురువగాయ చెప్పారు.

ఈ కొరిక వినేసరికి శిష్యుని కళ్ళ వెంబడి నీళ్లు రాలాయి. "మహాత్మా, ఏమాపటి ఉన్నా మీరు నాకు గురువులే కదా. మిమ్మల్ని నేను చేతులారా ఎలా

ఈ నేవరకూ దానిని మాయంట కక్కెయ్యాలి దాని పిల్లలలో ఒకదాన్ని నేను పుచ్చుకుని అమ్మవారికి బలిస్తాను. మిగతా పిల్లల్ని తలిని నీవు తలి తెచ్చుకోవచ్చును” అన్నాడు.

“ఇంతేకద బాబూ ! ఈ పాటి పనికే మీరు స్వయంగా మాయంటకి రావాలా? కాకిచెత కబురంపితే, నేనె చేతులు కట్టుకుని మీ దర్శనానికి వద్దనా!” అని అటుకలాడు అంటూ, పందిని తీసుకువెళ్లి అబ్రహ్మచారి దొడ్లో వదిలేసి చక్కా వచ్చాడు.

* * *

కొన్నాళ్లు గడిచాక అనుకొన్నట్లుగానే ఆ పంది పిల్లల్ని పెట్టింది. వాటిలో నెసటి పైన తెల్లటి మచ్చగల పాతుపిల్ల భూమి మీద పడ్డంతోనే గురువుగారి అజ్ఞప్తకారం దానిని మోచి చంపియ్యటంకొనం శిష్యుడు దుడ్డుకట్టను ఎత్తేడు.

కానీ నవనవలాడతూ, ఇంకా కన్ను తెరవని ఆ చిన్నపిల్లని చూచేటప్పటికా బ్రాహ్మణునిల్లవానికి జాలిపుట్టుకొచ్చి “డిన్ని ఎలా చువటం?” అని మనస్సు వెనుకకు లాగింది. కాస్సేపు అలాగే చూస్తూ నిలబడి పోయాడు.

అంతలో “నువ్వు వెనుదిరుగుతాడనుమా” అని గురువుగా రానాడు చెప్పిన మాట జ్ఞాపకంవచ్చి, సంశయం పనికిరాడనుకొని, ఆ పందిపిల్లని బాదబోతుంటే, అవి కళ్లుతెరిచి, “అగు, అగు, చువకు” అని, మనిషి గొంతు కతో అరిచింది! అవడగు అట్టే నిలబడిపోయాడు.

అప్పుడు ఆ పందిపిల్లరూపంలో ఉన్న గురువు శిష్యునితో “అబ్బాయీ, నేను భూమిమీద పడ్డంతోనే నన్ను నువ్వు చంపివేయక, అగేవు. నేను కళ్లు తెరవటంతోనే ఈ శరీరంమీద నాకు అభిమానం కలిగింది. ఈపందిజన్మలో ఉండికూడా నుఖా

అనుభవించవచ్చునని తోస్తున్నది. కనుక ఈ జన్మ కొన్నాళ్ళు గడుపుతాను. నువ్వు ఆలోచించక నీదారిని నువు పో" అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటేప్పటికి శిష్యునికి చాలా ఆశ్చర్యంవేసింది. "ఈ నీచజన్మలో ఒక్క క్షణంకూడా ఉండలేన"ని వాపోయిన గురువే ఇప్పుడిలా అంటున్నాడేమిటి? అని తోచి, "స్వామీ, ఈ నీచజన్మలో మీకు కలిగే సుఖమేమిటి?" అంటూ అడిగేశాడు.

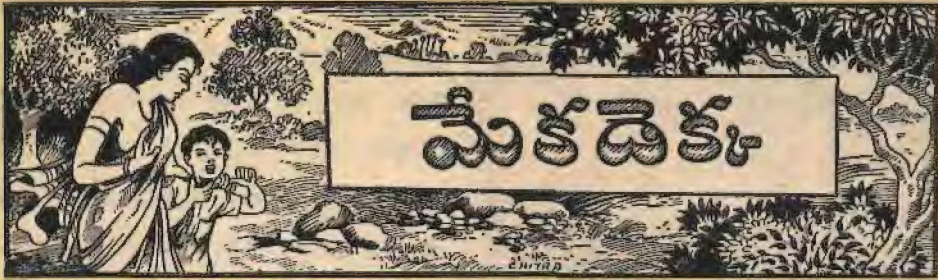
ఆ ప్రశ్నకు పందిపిల్ల, "ఇది నీచజన్మ అని ఇదివరకు అనుకున్నానుగాని ఆ ఉద్దేశం ఇప్పుడు మారిపోయింది. మనిషి శరీరంలో ఉన్నా, జంతు శరీరంలో ఉన్నా, పక్షిశరీరంలో ఉన్నా మరేశరీరంలో ఉన్నా, ప్రాణులన్నింటికీ సుఖదుఃఖాలు సమంగా ఉంటాయి. ఏ జీవికీకూడా తన జన్మ నీచమైన దనిపించదు. ఎంత అల్పమైన జంతు

వైనాసరే తన శరీరమంటే అభిమానం కలిగి, ఆశరీరంతో పొందగలిగిన సౌఖ్యాల కోసమే కృషి చేస్తుంది. ఏ ప్రాణికైనా చావు అంటే భయం కలగటానికి కారణం ఈ దేహాభిమానమే" అని పలికింది.

శిష్యుడింకా గురువుగారితో ఏదో మాట్లాడుదా మనుకున్నాడు. ఇంకెక్కడి గురువు? ఆ పండిపిల్లకి మరొక క్షణంలోనే తాను పూర్వజన్మలో ఫలానా మునీశ్వరుణ్ణి అనే జ్ఞానం పోయి, ఆ పందిజన్మలో తలిగే కప్ప సుఖాల అనుభవం ప్రారంభమైంది. ఆ బొల్లిపిల్ల తక్కిన పిల్లలతోపాటు తల్లిదగ్గరకు పోయి, పాలు తాగడం మొదలెట్టింది.

చేసేదిలేక శిష్యుడు, "కర్మఫలాన్ని ఎవరూ తప్పించలేర"ని నిశ్చయించుకొని, ఎటుకలవాణ్ణిరప్పించి, పందినీ పిల్లల్ని వాని ఇంటికి తోలిపెట్టేశాడు.

మేకడెక్క

పూర్వకాలమందు పద్మ అని ఒక అమ్మాయి ఉండేది. పద్మకు చిన్నితమ్ముడు ఒక డున్నాడు. చిన్నతనంలోనే వారికి తలిదండ్రులు పోవటంచేత వారు దిక్కులేని పక్షులైనారు.

అందుచేత ఏ దేశమైనా పోయి హాయిగా బ్రతుకుదామనే ఆలోచనతో వారు భూలోకమంతా చుట్టరావటానికి బయలుదేరారు.

దారిలో చిన్నితమ్ముడికి దాహమయి, మంచినీళ్లకోసం ఏడిచాడు. 'తమ్ముడా! కొంచెం దూరంలో బావి కనపడుతుంది. అక్కడ తాగుదుగాని, ఏడవకు' అంటూ వానిని పద్మ ఊరడించింది.

ఇంతలో అతనికి ఒక గుట్టిపుడెక్క అనవాలు, అందులో నీళ్లూ కనబడినాయి. 'అక్కా, అక్కా! ఇందులో వుండే నీళ్లు తాగి, దాహం తీర్చుకొంటాను' అన్నాడు. 'వద్దు తమ్ముడా, అవి తాగావంటే గుట్టిపు

విల్లిగా మారిపోతావు' అని చెప్పి, తాగకుండా అపుచేసింది.

మరికొంచెం దూరం పోయేవరకు చిన్నితమ్మునికి అవుడెక్క అనవాలు, అందులో నీళ్లూ కనబడినాయి. 'ఇవయినా తాగుతా' నని అక్కతో చెప్పేవరకు అమె ఇవ్వుడు కూడా ఆ నీళ్ళు తాగకుండా అపుచేసింది.

ఇంకా కొంచెం దూరం పోయేసరికి, మేకడెక్క అనవాలు, అందులో నీళ్లు అగపడినాయి. ఇంక దాహానికి అగలేక, చిన్నితమ్ముడు ఈసారి అక్కతో చెప్పకుండానే ఆ మేకడెక్కలాగ ఉండే గోతిలో నీళ్లు తాగివేశాడు.

ఆ నీళ్లు నోటికి తగలగానే చిన్నితమ్ముడు మేకవిల్లి అయిపోయి, మొండితోక అడించుకొంటూ గెంతులేయడం మొదలెట్టాడు. పద్మ తన చిన్నితమ్ముడికోసం తెగవెతికింది. ఇంతలో తన చుట్టూ తిరుగులాడుతూ,

అప్పుడు రాజు 'నీకు వచ్చిన భయంలేదు.

నన్ను పెళ్లాడి నాతో ఉండిపోవలసింది. నీ కోరికలన్నీ నెరవేరుస్తాను. నీ చిన్ని తమ్ముణ్ణి బాగర్తగా కాపాడే భారం నాది' అంటూ ధైర్యం చెప్పాడు.

చిన్నారి మేకపిల్లను వెంటబెట్టుకొని పద్మ ఆ రాజుతో వెళ్లిపోయింది. ఆయన పద్మను తన రాణిగా చేసుకొని, ఎంతో అభిమానంగా చూచుకొంటూ వున్నాడు.

ఇలా ఉండగా, పద్మ వచ్చి హాయిగా వుంటున్న సంగతి ఒంటికంటి రాకాసికి ఎలాగే తెలిసింది. ఎవళ్ళయినా సుఖంగా ఉన్నారంటే వాళ్లని నాశనం చేయటమే ఈ రాకాసి పని.

ఒకరోజున రాజు ప్రియమైన తన పద్మకి అపురూపమయిన వస్తువు తీసుకువద్దామనే ఉద్దేశంతో రాజ్యంవాటి వెళ్లాడు. ఆ సమయంలో రాకాసి పద్మపద్మకు పెద్దమనిషి లాగ వచ్చి 'కడుపు మండిపోతున్నదితల్లీ! కాస్త కబళం 'పెట్టింభండి' అని బతిమాలింది. జాలిగుండెగల పద్మ అలాగే అని చెప్పి భోజనం పెట్టించింది. కూర్చున్నట్టే కూర్చుని రాకాసి, పద్మ ఉపయోగించే మంచినీళ్లపాత్రలో ఆమె చూడకుండా

తనను ప్రేమతో నాకటానికి వచ్చిన చిన్నారి మేకపిల్లను చూసింది. అప్పుడే, ఆ సమీపంలోవున్న మేకడెక్క ఆనవాలూ, అందులో నీళ్లూకూడా కనబడినై. ఇవన్నీ చూసి, జరిగిన ప్రమాదం గ్రహించింది. చేసేదేముంది? వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ అక్కడనే కూర్చుంది. ఆమె పక్కనే చిన్నారి మేకపిల్లకూడా వంచిన మెడతో విచారంగా నించున్నది.

కొంతసేపటికి ఒకరాజు ఆ దారిని వచ్చి ఏడుస్తూవున్న పద్మని పలకరించాడు. ఆమె తన సంగతి, మేకపిల్లగా మారిపోయిన తన చిన్ని తమ్ముని సంగతి ఆయనతో చెప్పింది.

మందు కలిపివేసింది. ఆ నీళ్లు తాగేసరికి, పద్మకు హఠాత్తుగా జబ్బుచేసి, భర్త తిరిగి వచ్చేలోగా నీరసించిపోయింది.

మరునాడు రాకాసి ఒక మందులదాని రూపంతో వచ్చి, పద్మను చూచి జాలిపడి నట్టు నటించి, తను ఇచ్చే మందు రాకు కుని ఏటిలో స్నానంచేసినట్లైతే మామూలు రూపం వచ్చేస్తుంది అని చెప్పింది.

అమాయకురాలయిన పద్మ ఆ ప్రకారమే మరునాడు ఏటికి వెళ్లేపరకు దుర్మార్గురాలైన రాకాసి, పద్మబట్టలను తను చేత పుచ్చుకొని, ఆమెను దిగి స్నానం చేయు మన్నది. పద్మ స్నానం చేస్తూవుండగా రాకాసి, పద్మ మెడకు ఒక పెద్ద రాతి బండను వేలాడవేసి ఆమెను ఏటి ఆడుక్కి దింపివేసింది. రాకాసి చర్యలన్నీ పద్మ వెంటనున్న మేకపిల్ల గమనిస్తూనేవుంది.

రాకాసిచెతిలో పద్మ బట్టలు చిక్కుకొని పోయినై. పోతే, పద్మ ఏటి ఆడుక్కి పోనే పోయింది. కనుక, ఈ అడును చూచుకొని రాకాసి, ఆ దుస్తులు తను వేసుకుని, తన మంత్రశక్తివల్ల సరిగా పద్మలాగానే తయారయి కొటలో ప్రవేశించి మామూలుగా రావీలాగనే మనులుతూవుంది.

సాయంకాలానికి రాజు ఇంటికి వచ్చి తన భార్య ఎప్పటివలె సరవాగా ఉండటం చూసి, సంతోషించాడు. చిన్నారి మేక పిల్లమాత్రం రోజూ ఉదయాన, సాయం త్రమూ ఏటిఒడ్డుకు పోయి, 'బా!బా!!...' అని విచారంగా అరుస్తూ వుండేది.

మేకపిల్ల అలా ఏటి ఒడ్డుకి వెళుతూ వుండటం రాకాసి కనిపెట్టి, తన గుట్టు బయలుపడుతుండేమోనని భయపడింది. అందుకని ఎలా అయినా దీనిని చంపివేస్తే, పీడ పదులుతుందనుకొని, వంటవానిని పిలిచి మేకపిల్లను వండే సయ్య మని ఆజ్ఞాపించింది.

ఈ మాట విని, రాజు “ఈమేకపిల్ల నీ ప్రియమైన తమ్ముడు కదా! తమ్ముడిని చంపమంటావేమిటి?” అని ఆశ్చర్యంతో అడిగాడు.

అందుకు సరిగా బదులు చెప్పలేక రాకాసి ‘తమ్ముడేమిటి, గిమ్ముడేమిటి? నాకు అలా బుద్ధి పుట్టింది. అందుచేత వాడిని వండుకు తినేయవలసిందే’ అన్నది.

ఈ మాటలు వినగానే చిన్నారి మేకపిల్ల ఏటి ఒడ్డుకు పరుగెత్తిపోయి,

“అక్కా! పద్యా!!—

నను చంపెదరట, నను వండెదరట

కత్తులు సూరిరి, కోలలు కాల్చిరి”

అంటూ చెప్పకొని ఏడ్చింది.

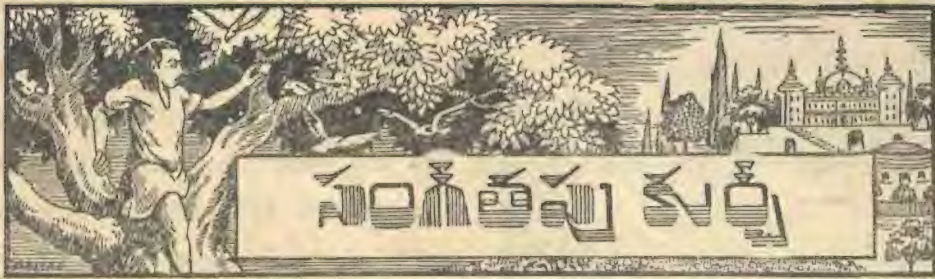
అప్పుడు ఏటిఅడుగునించి పద్మ జాలిగా తన చరిత్ర చెప్పింది. రాణి ఆజ్ఞాప్రకారం మేకపిల్లను పట్టటానికి పచ్చిన నౌకరుకు ఏటి అడుగునుంచి పచ్చిన మాటలన్నీ స్పష్టంగా వినపడేవరకు, వాడుపోయి రాజు

గారితో చెప్పాడు. రాజు స్వయంగా ఏటి ఒడ్డుకువచ్చాడు. మేకపిల్ల మళ్ళీ ఏడిచింది. ఏటి అడుగునించి పద్మ మళ్ళీ జవాబు చెప్పింది. ఆ మాట తన పద్మదేవని కంఠస్వరాన్నిబట్టి వెంటనే రాజు గుర్తించాడు.

తక్షణమే జాలరివాళ్లను పిలిపించి పట్టు వలలు వేసి ఏటిలో వెతకమన్నారు. కొంత సేపటికి పద్మ ఆ వలలో చిక్కుకొన్నది.

తెలివి రాగానే పద్మ చిన్నారి మేకపిల్లను దగ్గరకు తీసుకుని ‘కొగిలించుకున్నది. ఆమె తాకినవెంటనే నీటి మహిమవల్ల మేకపిల్లకు తన చిన్నితమ్మునిరూపం వచ్చేసింది. రాజు ఇంటికి చేరుకొని నిజా నిజాలు తెలుసుకొన్నాడు. రాణిరూపంలో వున్న ఒంటికంటిరాకాసిని విరిచికట్టించి ముక్కముక్కలుగా కోయించి, ఉప్పు పాతర వేయించారు. అప్పటినించి పద్మా, తమ్ముడూ హాయిగా వుంటున్నారు.

అనగనగా కిట్టు అవి ఒక కుర్రవాడు ఉండేవాడు. వాడు చూపులకు చిన్నవాడే గాని, చేసే పనులన్నీ వింతగా పరిణమించేవి. ఒకప్పుడు అతను మి రెప గింజ లు పాతిపెట్టాడు. అదేమి చిత్రమోగాని. అవి మిరపకాయలకు బదులు తియ్యబిళలాలు పడినై. కిట్టుమామస్తే పిల్లల కూ పెద్దలకూ అందరకూ ఆనందమే. అందుకనే అందరూ అతనిని 'కిట్టుమామా! కిట్టుమామా!!' అవి పిలిచేవారు.

కిట్టుమామకు ఈ పని చేతనవును, ఇది చేతకాదు అన్నమాట లేదు. ఎవరికి ఏపని కావలసినా, చేసిపెట్టేవాడు. అంత మంచివాడు కిట్టుమామ.

ఇన్ని పనులు చక్కబెట్టినా, అతని చేతిలో డబ్బు నిలిచేదికాదు. డబ్బు లేకపోయినా, ఎప్పుడూ నరదాగానే ఉండేవాడు. కిట్టుమామ చుట్టూ, ఎప్పుడు చూచినా

పిల్లలు, పిల్లలు, కుక్కలూ మొదలయిన నేస్తాలు గుమిగూడి వుంటారు అంతేకాని, అతను ఒంటిపాటుగా కనపడడు.

ఒకరోజున కిట్టుమామ, కలవ నరకడానికి అడవికి వెళ్లాడు. ఒక్కచెట్టు నరికే పరకు మధ్యాహ్నమైపోయి, అకలివేసింది. మానుమీద కూర్చుని, కిట్టుమామ ఫలహారం తినటం ప్రారంభించేసరికి, అడవి పక్షులు వచ్చి వాలాయి. చెవులపిల్లులు తొంగిచూచాయి. లేవనకుండా, అన్నింటికీ రొట్టెముక్కలు రాల్చాడు. అవి ఆముక్కలు తినేసి, సంతోషంతో వెళ్లిపోయినాయి.

అవి వెళ్లిపోగానే కిట్టుమామ ఎదట ఆకస్మికంగా, ఒక అందమైన భవనము, చుట్టూ చక్కటి తోట కనపడినై. భవన ద్వారంమీద నల్లనిల్లి కూర్చునివుంది.

ఆశ్చర్యంతో కిట్టుమామ అక్కడికి వెళ్లేసరికి, తలుపు తీసుకొని ఒక వృద్ధు

రాలు ఇవతలకు వచ్చింది. "అబ్బాయీ, అబ్బాయీ! నీదగ్గర మంచి గొడ్డలి ఉన్నట్టుంది. నాకు కాసిన్ని కట్టెలు కొట్టిపెడతావా" అని అడిగింది. దానికి కిట్టుమామ "అలాగే అవ్వా! పెద్దవాళ్లకు సేవ చేయడంకంటే కావలినదేముంది" అని చెప్పి, అవ్వ చూపిన కట్టెలన్నీ చకచక కొట్టేసి, ముచ్చటగా వాటిని పేట్టి, అదగ్గరే వున్న చీపురుతో చుట్టూతా రాలిన ఎండు టాకులు అన్నీ తుడిచి పారబోశాడు.

అతని శ్రద్ధకూ, భక్తికి అవ్వ సంతోషించి, "నాయనా: చెప్పిన పని చక్కగా చేసిపెట్టావు. నీ కష్టానికి ఏమి కావాలో

కోరుకో" అన్నది. "నేను పడిన కష్టమేమీ లేదు నీ చలవవేతితో గుక్కెడు మంచి సిక్కు ఇస్తే చాలు" అన్నాడు కిట్టుమామ.

వృద్ధురాలు కిట్టు లోపలకు రమ్మంది. అతను మర్యాదకేసు కాలిజోళ్ళు విప్పి బయట వదిలి, లోపలకు వెళ్లేవరికి, లోటాతో తియ్యబి పాలు తెచ్చి ఇచ్చింది. "అబ్బాయీ! నిన్నూ, నీ గుణాలనూ చూడగా నాకు సంతోషమయింది. నిన్ను ఆశీర్వదించి ఒక బహుమతి నీకు ఈయదలచాను. కనుక, ఈ భవనంలో కనపడే వాటిల్లో ఏదీ కావాలో కోరుకో" అన్నది.

నాలుగుదిక్కులూ చూచి, కిట్టుమామ ఒకమూలనున్న పడకకు ర్చీమీద దృష్టి నిగిడించాడు. అవ్వ, అతని మనసులో కుచూహలాన్ని గ్రహించి, "అబ్బాయీ! నేను ఏదైతే నీకు ఇద్దామనుకుంటున్నానే, సరిగా అవస్తువువైతే నీదృష్టిపడింది. ఇది మహిమగల కర్చీ. దీనిని పట్టుకు వెళ్ళు. దీనివల్ల నీకు అదృష్టం వడుతుంది, కిర్తి వస్తుంది" అని చెప్పింది.

కిట్టుమామ వృద్ధురాలికి నమస్కరించి, కుర్చీ బుజంమీద వెనుకొని, వెనుక వెనుకకు చూచుకొంటూ పోతున్నాడు. కాని,

అతను చూస్తూవుండగానే, ఆ భవనమూ, తోటా ఆదృశ్యమైపోయినై.

కిట్టుమామ ఇంటికి చేరుకొని, కుర్చీలో హాయిగా కూర్చోవచ్చుకదా అని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాడు. ఆ కుర్చీని శుభ్రంగా తుడిచి, ఒక మంచి స్థలంలో ఆమర్చి, నిద్రించేసేటంతలో, అతని ప్రాణస్నేహితుడైన సీను వచ్చాడు. కిట్టు ఇంటికి సీను ప్రతి ఆదివారం తప్పకుండా వస్తాడు. అలాగే ఇవాళ కూడా వచ్చాడు. సీను పాపం, గ్రుడ్డివాడు. అతనిని ఎవ్వరూ చేరదీయరు. కాని కిట్టు మాత్రం సీనుని ప్రాణపడగా చూసుకుంటాడు.

అందుచేత, సీను రాగానే కిట్టు, ఆరొజున జరిగిన చిత్రాలన్నీ చెప్పి, తను సంపాదించుకువచ్చిన కుర్చీలో అతనిని కూర్చోబెట్టాడు.

సీను ఆ కుర్చీలో కూచుని, కొంచెం సేపు అటూ ఇటూ ఊగేసరకు, చిన్నరాగం తీయడం ప్రారంభించాడు. అది క్రమంగా పెద్దదై హెచ్చుస్థాయిలో కృతులు పాడటం మొదలెట్టాడు. అపాటలు ఆద్భుతంగానూ, హాయిగానూ ఉండటంచేత, కిట్టుమామ అలాగే నీళ్ళేడ్డుడై, వింటూ కూచున్నాడు.

మధ్యాహ్నం రెండుజాములయేవరకు, సీను పాడే పాట నిలిచిపోయింది. అతను కుర్చీలోనించి లేచాడు, లేవగానే, సీనుకి కలకాంచినట్టు అనిపించింది. "సీనూ! ఇన్నాళ్లనించి స్నేహంగా ఉంటున్నాం కదా. ఇంత చక్కటి పాట వచ్చునని ఎన్నడూ చెప్పావుకాదుకదా!" అని కిట్టు మామ ప్రశ్నించాడు. అందుకు సీను "నిజంగానే నాకు సుగీతంరాదు కిట్టూ! ఇప్పుడు ఎలా పాడగలిగానో నామట్టుకి నాకే ఆశ్చర్యంగా వున్నది" అన్నాడు.

ఈ విధంగా ప్రతి ఆదివారమూ సీను వచ్చి ఆ కుర్చీలో కూచుని, గంధర్వ

ఎంతో ప్రయత్నించాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా, వెర్రిమొర్రి కూతలు మాత్రమే కంఠంలోంచి వచ్చేవి.

ఇలా వుండగా—

ఆ రాజ్యం ఏలే రాజుకి జబ్బుచేసింది. తిండి కేటికపావటంలేదు. కంటికి కనుకు రావటంలేదు. ఎప్పుడూ చూచినా విచారంగా ఉండేవాడు. దర్బారులో వుండే హాస్య చతురులందరూ వచ్చి, రాజును నవ్వించు దామని శాయశక్తులా ప్రయత్నించారు. కాని, వాళ్లవల్ల కాలేదు.

గానాన్ని మించిన సంగీతం పాడేవాడు. మధ్యాహ్నం రెండుజాములకు ఆ సంగీతం నిలిచిపోయేది. ఈ పద్ధతిలో జరుగుతూ వున్న సంగీతానికి కిట్టుమామ తన్మయుడైనాడు. సీనుమీద అతని అభిమానం ఎంతవరకూ పోయిందంటే 'ఇది సీను కుర్చీ దీనిలో అతను తప్ప మరెవ్వరూ కూచోకూడదు. నేనైనా సరే అందులో కూర్చోనని నియామకం చేసుకొన్నాడు.

సీను పాడగలడనే సంగతి అతనికి కిట్టుకి తప్ప మూడోవాడికి తెలియదు. కుర్చీలో కూర్చున్నప్పుడు గాక, ఇతరసమయాలలో అలాగే పాడుదామని సీను

ఘన వైద్యులందరూ వచ్చి చూచి, 'ఇదేమీ శరీరసంబంధమైన జబ్బుకాదు. వింతవస్తువు ఏదైనా చూపిస్తే, మతి కుదుట బడుతుంది' అన్నారు.

వారి సలహాప్రకారం, కోటలోని పరివార మంతా వింతవస్తువు తేవటానికిని దేశాల వెంబడి బయల్దేరారు. ఒక్కొక్కడు ఒక్కొక్క అపురూపమైన వస్తువు తీసుకువచ్చారు. కాని అందులో ఒక్కటి రాజుగారికి పని చేయలేదు.

పరివారంలో ఒకడైన 'వేణు' రాజభక్తి పరాయణుడు. వాడు తిరిగి తిరిగి కిట్టు మామ ఇంటి సమీపానికి వచ్చేసరికి, ఆ

చందమామ

సమయంలో సీను గానం చేస్తూవున్నాడు, వేణుసిశ్చేమదై, ఆ గానం వినేసరికి, అతని శరీరంలో బాధలన్నీ తొలగిపోయి, కొత్త ఉత్సాహం ప్రవేశించింది వెంటనే కోటకు చేరుకుని, ఈ సంగతి రాజుతో చెప్పగానే, ఆ చిత్రమైన పాటగాడెవరో, వాడిని వెంట బెట్టుకు రమ్మని రాజు ఆజ్ఞాపించాడు.

వేణు కిట్టు మామ కుటిరానికి వెళ్లి, వాల్లిద్దరనూ రాజు వద్దకు రమ్మని వట్టు పట్టాడు. "మాకు వివిధమైన సంగీతమూ రాదు" అని వారు గోలపెట్టారు. వాళ్ళు సిగ్గుపడుతున్నారనుకుని, వేణు, "మీరు గొప్ప విద్వాంసులైవుండీ, ఎందుకు జంకు తారు? రాజుగారు మీ పాటవిని, మెచ్చు కొని, బహుమతులిస్తారు. ఆయనకు సంతోషం కలిగిందంటే మిమ్మల్ని ఆస్థానంలో మంత్రులుగా కూడా పెట్టుకో గలరు" అంటూ ప్రోత్సహించాడు.

చివరకు ఎలా అయితే నేం, సీనుని తీసుకుపోయి, రాజుఎదుట పెట్టాడు. ఒక్క పాట పాడుమని రాజు స్వయంగా సీనుని కోరాడు. సీను గొంతు సవరించుకొని, పాడబోయాడు కాని, కంఠంలోనించి టెర్రిమోర్రి కూతలు మాత్రమే వచ్చాయి.

ఈవిద్వాంసుడు గర్వివలె ఉన్నాడు, తనను చూచి హేళన చేస్తున్నాడు అని తలచి, రాజు ఆతనిని ఖైదులో వేయించాడు.

సీను ఖైదులో పడ్డాడేగాని, రాజు పరిస్థితి ఏమీ మారలేదు. ఏమైనాసరే, వింత వస్తుకొసం మళ్ళీ పోయిరావాలని చెప్పి, వేణు బయల్దేరాడు. పోయి పోయి అడవి చేరుకొనేవరకు, అక్కడ, సరీగా కిట్టు మామ చూచిన మోస్తరుదే భవనమూ, తోటా వేణుకి కనపడినై.

వేణు గుమ్మం ఎక్కేసరికి, తలుపు తెరచుకుని వృద్ధురాలు ఇవతలికివచ్చింది, అప్పుడు అతను "అవ్వా, అవ్వా! మా

రాజు జబ్బు నయంకావటానికి ఏదైనా వింతవస్తువు ఇవ్వగలవా?" అని అడిగాడు. అందుకు ఆమె "పోవేయి పక్షి!— నువ్వు మీ రాజు వట్టి శుంఠలు. మీకేం కావాలో మీకే తెలియదు, ఎడట వున్న వస్తువునే కంటితో చూచి కనుక్కోలేరు; పోపో" అంటూ కాసిరికిట్టి తలుపు మూసికొన్నది.

'ఈ అవ్వ పొగరుబోతులాగా ఉన్నది. లేకపోతే ఇటువంటి మాట లెమిటి?' అని వేణు మనస్సులో అనుకొని, మళ్ళీ చూచేసరికి అవ్వలేదు, భవన మూలేదు. వేణుకి కంగారుపట్టి. కాళ్ళు ఎక్కడికి తీసుకుపోతే అక్కడికి బయల్పై పోయాడు.

వేణు పోయిపోయి, చివరకు మళ్ళీ కిట్టుమామ కుటీరానికి చేరుకొన్నాడు. తన ప్రాణస్నేహితుడైన సీను సంగతి ఏమిటని కిట్టుమామ అడిగేసరికి, ఆతను ఖైదులో వున్నట్టు చెప్పాడు వేణు. కిట్టుమామ చాలా విచారించి, "సరే, అయినదానికి ఏమి చేయగలిగి? ముందు సంగతి అలోచిద్దాం. అలా సైమితంగా కూర్చోండి" అంటూ, వేణుని పడకకుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు.

కుర్చీలో కూర్చోని ఒక్క నిమిషం అంటూ ఇంటూ ఊగిన తరువాత, వేణు చిన్న కూనరాగం ప్రారంభించాడు. క్రమంగా కూనరాగం పెద్దదై, హెచ్చుస్థాయిలో కృతులు పాడటం మొదలెట్టాడు. ఆ పాట సరిగా తన మిత్రుడు సీను పాడిన పాట కావడంచేత, వేణు తనను వేళాకోళం చేస్తున్నాడనుకొని, కిట్టుమామ ఆతనిని జబ్బపట్టుకుని ఇవతలకు లాగివేశాడు.

స.రి.గ.మ.-లైనా నోటపట్టని తనకు, ఇంత చక్కటి పాట చేతనైనందుకు వేణు అశ్చర్యపోయాడు. ఈ వింతవల్ల తప్పక తన రాజుకి నయమవుతుండని నిశ్చయం తోచింది. వేణు కోటకు పోబోతువుండగా, రాజుతో చెప్పి మా సీనుని విడిపించు

కుంటా 'సనిచెప్పి, కిట్టుమామకూడా ఆతని వెంట బయల్దేరాడు.

వేణు కొటకు చేరుకొనేసరికి, రాజు మునుపటికంటే ఎక్కువ విచారంగా కనపడ్డాడు. అప్పుడు వేణు "ప్రభూ!— నా కిప్పుడు ఆమరగానం చేయగల శక్తి కలిగింది. ఆ గానం విన్నారంటే మీకు టువంటి మనోవిచారం నిమిషంలో తొలగి పోతుంది. చూడండి చిత్రం!" అంటూ, గొంతు సవరించుకొని పాటపాడటం మొదలెట్టాడు. అతను ఎంత ఆరాటపడినా, కంఠంలోంచి వెర్రిమొర్రికూతలు మాత్రం వెలువడ్డాయి.

లోగడ, విద్వాంసుడనుకొని భ్రమపడి రప్పించిన సీను—స్వయంగా రాజు బ్రతిమాలినప్పటికీ—వెక్కిరించినట్టు వేళాకోళపు కూతలు కూశాడు. ఇప్పుడు మళ్ళీ తనకు నమ్మినబంటు అయినటువంటి వేణూయే తనను హేళన చేశాడు!—ఈ సందర్భాలు రాజుకి ఏమీ అర్థంగాక, "ఈసారి నేను పాడగలను అనిచెప్పి ఎవడైనాసరే ఎడటికి వచ్చి నిలబడనీ, డొక్కచీల్చి డోలు కడతాను" అని రాజు మండిపడుతూ వేణుని హెచ్చరించాడు.

ఆరోజుననే రాజుకి ఒక కల వచ్చింది: వృద్ధురాలిరూపంలోవున్న దేవకస్య కనబడి "ఎమోయి రాజా! గుడ్డివాళ్ళు, కుంటివాళ్ళు, పసిపిల్లలు దేవతలకు మిత్రులన్న సంగతి మరిచావా? నిరపరాధి ఐన మా మిత్రుడు సీనుని ఎందుకు నిర్బంధంలో ఉంచావు? నీ సేవకుడు వేణు మాదేవతల మహిమను భగ్నంచేస్తూవుంటే అలా నిపు ఊరుకోవలసినదేనా? నీ తప్పు తెలుసుకో. తెలుసుకొని సవరించుకో..." అని గద్దించి చెప్పి, ఆదృశ్యమైపోయింది.

రాజు వెంటనే సీనుని విడిచిపెట్టి పరివారముతో అడవికి వెళ్ళాడు. అక్కడ

భవనము, తోట, ద్వారం మీద నల్లపిల్లి కనపడినై. రాజు సూరరి భవనంలోకి లకు పోయేవారికు, బల్లమీద ఒక చీటి ఉన్నది. ఆ చీటిలో "వృద్ధురాలు వెళ్ళిపోయింది. మళ్ళీ రేపే దర్శనం" అని వ్రాసివున్నది.

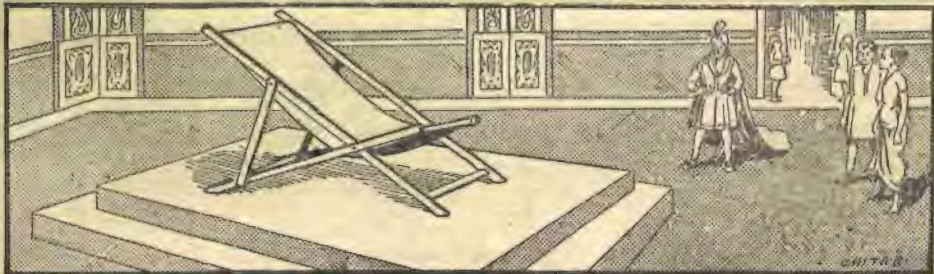
సరే, రేపు మళ్ళీ రావచ్చుకదా అనుకొని రాజు ఇంటికి బయల్దేరాడు. దోవలో ఆయనకు కిట్టుమామ కుటీరం తగిలి, అక్కడ అమరగానం హాయిగా వినిపించింది. సూరరి ఆయన ఎంతో ఆనందంతో లోపలకు వెళ్ళేసరికి, రాజుగారే స్వయంగా తన కుటీరానికి వచ్చారన్న సంతోషంతో కిట్టుమామ రాజుగారిని ఆ కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు.

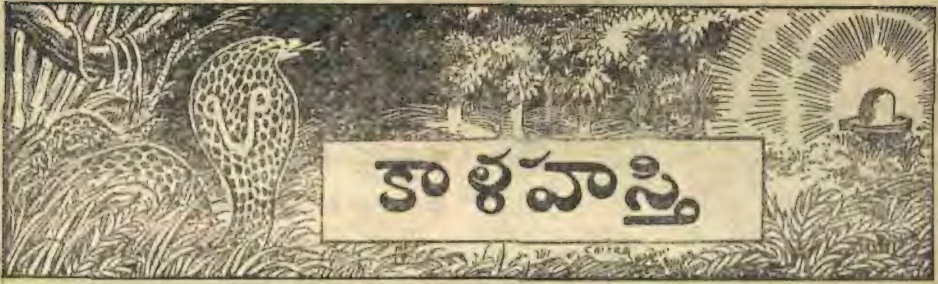
కూర్చున్న కొంచెంసేపటికే రాజు చిన్న కూనరాగం ప్రారంభించాడు. క్రమంగా అది పెద్దదై, హెచ్చస్థాయిలో కృతులు పాడటం మొదలెట్టాడు. ఇప్పుడు ఆయన విబాధా లేక. హాయిగా కనబడ్డాడు.

అమట్టున కిట్టుమామ ఉత్సాహంతో ఎగిరి గుతెసి, "సీసూ! నువు పాడావు, వేణు పాడాడు. అదేపాట ఇప్పుడు రాజుగారు పాడుతూవున్నారు. ఈ గమ్మత్తంతా కుర్చీలోనే వున్నది. నాకు ఆ వృద్ధురాలు దీనిని ఇచ్చినప్పుడే "ఇది మహిమగల కుర్చీ అని చెప్పింది" అన్నాడు.

ఇప్పుడు ఆకాశవాణి "ఈపాటిరహస్యం తెలుసుకోవటానికి ఇంతకాలం పట్టిందా?" అంటూ పకపక నవ్వింది.

"సరి, సరి. నాతప్పు నేను తెలుసుకొన్నాను" అన్నాడు రాజు. మహిమగల ఆ సంగీతపు కుర్చీని, దానితోపాటు సీనునీ, కిట్టుమామను రాజు తనవెంట తీసుకుపోయాడు. కుర్చీకి కోటలో మంచి చోట అమర్చి, నాటించి సీను, కిట్టులను ఆయన తన ఆస్థానమంత్రులుగా నియమించుకొన్నాడు.

పూర్వకాలమందు ఒక అడవిలో ఒకచోట శివుడు లింగరూపంలో వెలిశాడు. రాత్రి వేళ ఆ అడవిలో తిరిగే సర్పరాజు శివ భక్తుడు. అందువేత, ఆ లింగాన్ని చూసిన తరువాత రోజూ రాత్రి అక్కడకువచ్చి, ఆ లింగానికి పూజచేసిపోవాలని నిశ్చయించు కున్నాడు. పాములదగ్గర విలువయిన మణులన్నీ ఉంటాయి. మణులంటే వాటి కెంతో ప్రీతి. ఆ నాగరాజు తన పట్టలోకి వెళ్లి తనవద్ద ఉన్న మరకత మాణిక్యాలూ, వజ్ర వైడూర్యాలూ, కెంపులూ, పచ్చలూ, నీలాలూ, పుష్కరాగాలూ— ఒకటేమిటి? అన్నిరకాల మణులూ తెచ్చి, ఆ లింగం మీద పెట్టే భక్తితో పూజచేసి వెళ్లిపోయాడు.

ఆ అడవిలోనే పెద్ద ఏనుగుకూడ ఒకటి ఉన్నది. ఆ అడవిలోని ఏనుగు లన్నింటికి అది రాజు. సర్పరాజు పూజచేసి వెళ్లిన మర్నాడు గజరాజు ఆ దారినివచ్చి,

లింగాన్ని చూశాడు. గజరాజుకూడా గొప్ప శివభక్తుడే. శివలింగం కనపడగానే ముం గాళ్లు వంచి, తొండం ఎత్తి మ్రొక్కుకు న్నాడు. లింగంమీద ఉన్న మణులను చూసి చీదరించుకున్నాడు. మణులంటే పాముకి గొప్ప గాని ఏనుగు కేమి గొప్ప? "ఎవడు చెప్పా ఈ దుర్మార్గుడు? పరమేశ్వరునిమీదనే రాళ్ళూ, రప్పలూ పడవేసి పోతాడా!" అని తలచి, గజరాజు ఆ మణుల్ని తొండంతో ఓసిరి పారవేశాడు.

మణులుంచివెళ్లిన నాగరాజుకూడా తనకుమల్లెనే మహాభక్తుడనీ, ఎంతో భక్తితో ఆ మణులను లింగానికి పూజచేసి వెళ్లేడనీ గజరాజు కేంతెలుసు? ఆ మణులన్నీ ఉత్త రాళ్ళూ, రప్పలున్ను. అటువంటివి పరమేశ్వరుని సన్నిధిలో ఉండ తగవనీ గజరాజు ఉద్దేశం. అందుకే వాటిని దూరంగా ఓసి రేశాడు.

పాములకు మణులంటే ఇష్టమైనట్లే, ఏనుగులకు పత్రిమీదా, పువ్వులమీదా ప్రీతి. గజరాజు గబగబా వెళ్లి అడవంతా తిరిగి మోపెడు బిల్వపత్రి విరుచుకువచ్చాడు. కొలనులో దిగి తామరతూళ్ళూ, పువ్వులూ తుంపుకొని వచ్చాడు. అవన్నీ తెచ్చి, శివలింగానికి పూజచేసి తన మానాన తను వెళ్లిపోయాడు.

రెండోరాత్రి నాగరాజు కొత్తకొత్త మణులెన్నో సంపాదించి తెచ్చి, పూజచేసుకుందామని శివలింగంవద్దకు వచ్చాడు. చూస్తే ఏముంది? తాను ముందురాత్రి పెట్టివెళ్లిన మణులన్నీ చిందరవందరగా వినరబడి

ఉండి, పరమేశ్వరునిమీద అకూ అలమూ, చెత్తా చెదారమూ కనపడినై. గజరాజు భక్తిశ్రద్ధలతో పెట్టివెళ్లిన అ పత్రి పువ్వులు నాగరాజుకి "తీగలూ, ముళ్లకంపలూ" అనిపించాయి. "నా పూజ పాడుచేసి, దేవుడికిలా అపకారం చేసిపోయిన ఆ దుర్మార్గు డెక్కడైయుంటాడు?" అని అలోచిస్తూ, సర్పరాజు ఏనుగుపెట్టి వెళ్లిన పత్రి, పువ్వులూ తీసి దూరంగా తోసివేసి, తాను తెచ్చిన మణులతో మళ్లీ శివలింగానికి పూజచేసి వెళ్లిపోయాడు.

మర్నాడు గజరాజు తొలినాటికి మల్లెనే పత్రి, పువ్వులూ పుచ్చుకుని శివలింగం దగ్గరకు వచ్చాడు. చూసేటప్పటికి లింగం మీద తాను పెట్టివెళ్లిన పత్రి అక్కడలేదు. దానిస్థానే మళ్లీ రాళ్ళూ, రప్పలూ ప్రత్యక్షమైనయి. "ఆ రాళ్లరప్పల వాడెవడో మళ్లీ వచ్చాడన్నమాట! నేనా రాళ్ళ నోమాటు తీసి పారేస్తే నేరుమూసుకు పోక, 'తగుదునమ్మా అని నా పత్రినీ, పువ్వులనూ తోసేస్తాడా'" అంటూ నాగరాజు పెట్టిన మణులన్నీ దూరంగా విసిరేసి, గజరాజు తాను తెచ్చిన పత్రితోనూ పువ్వులతోనూ లింగానికి పూజచేసి వెళ్లిపోయాడు.

మూడోరాత్రి నాగరాజు మామూలు ప్రకారం మణులతో శివలింగం దగ్గరకు వచ్చి, తనపూజ భగ్గుమై ఉండడమూ, దేవునిమీద మళ్ళీ ఆకూఆలమూ కప్పిఉండడమూ చూచి దుఃఖమూ, కోపమూ అగలెదు. శివునికేసి దీనంగా చూస్తూ, "స్వామీ, నేనెంతో భక్తితో నవరత్నాలు తెచ్చి పూజ చేసి వెడుతుంటే, దుర్మార్గు దెవడో రోజూ నా పూజ నాశనంచేసి, నీమీద ముళ్ళ కంపలు పెట్టి పోతున్నాడే. నీ మూడవ కన్నుతెరిచి వాణ్ణి హతమార్చేయ్యాలి కాని ఇలా చూస్తూ ఊరుకోవటమేవా? అయ్యో, ఎంత తెలివితక్కువవాణ్ణి! పరమేశ్వరుడవు నీకు చేతకాకపోవడమేమిటి? చేతనయే ఊరుకున్నావు! భక్తుడనైన నన్ను వదిలేసి, నాశత్వమైన ఆ దుర్మార్గుడి పక్షం చేరిపోయి, వాడు ముళ్ళకంపలు పెట్టిరా ఊరుకుంటున్నావు! నువ్విలా పరాయి పక్షంలో చేరిపోడానికి నేనుచేసిన అపరాధం ఏమిటి స్వామీ?" అంటూ దుఃఖించాడు. అఖిరికి మనస్సు కుదుట పరుచుకుని మళ్ళీ అపత్రి నంతటినీ నెట్టివేసి లింగంమీద ఉన్న దుష్టునంతా బుస్సు మని ఊది స్థలం శుభ్రంచేసి, తానుతెచ్చిన

మణులతో పూజచేసి, వెళ్లేడు. వెళ్లేడన్న మాటేకాని, అరాత్రి నాగరాజుకు నిద్రపట్టలేదు. "నా పూజ పాడుచేస్తూ వుంటు ఎవరు? వాడి పని పట్టడం ఎలాగ?" అనే ఆలోచనలతో అతడు రాత్రంతా జాగరం చేశాడు.

తర్వాత మామూలుప్రకారం శివలింగం దగ్గరకు వినుగొచ్చింది. తన పత్రి పోయి, శివలింగంమీద మళ్ళీ రాళ్లు కప్పిఉండడం చూచింది. వినుగకు వళ్లు మండిపోయి "నాతో పేచీ తెచ్చుకుంటూన్న ఈ మూర్ఖుడెవడు? వాడు మూర్ఖుడైతే కావచ్చుగాని, వాడు వేసే ఈరాళ్లు ఏ కెలా నచ్చాయి?

స్వామీ, ఈ నీలాలు నా నల్లకలువలకు సాటివస్తాయా? ఈ పచ్చలు నా బిల్వ పత్రాలతో పోలుతవా? ఈ కెంపులు నేను తెచ్చినమర్పిస్తూన్న ఎర్ర తామర పుష్పాల ముందు ఎందుకు పసికపస్తాయి? నేను తెచ్చిపెడుతూన్న పువ్వులలోనూ, పత్తిలోనూ ఉండే మృదుత్వంగాని, చల్లదనంగాని, పరిమళంగాని ఈ కరకు రాళ్ళల్లో ఎక్కడున్నవయ్యా?” అని ప్రశ్నలు కురిపించాడు. “ఈవేళకూడా ఈరాళ్లు అవతల పారేసి మామూలుప్రకారం పూజచేసుకొని పోతాను. రేపుకూడా ఈ పూజగనక పాడై పోయి వున్నదా, వాడివని పట్టితీరతాను!”

అని నిశ్చయించుకుని, పూజ పూర్తిచేసి వెళ్లిపోయాడు. మనసుకి పట్టి పీడిస్తూవున్న కోపం మూలాన్ని గజరాజుకుకూడా ఆరాతి నిద్ర పట్టలేదు.

గజరాజు వెళ్లిపోయాక నాగరాజు శివలింగంవద్దకు వచ్చాడు. మళ్ళీ తనపూజ భగ్నమైపోయి ఉండడం చూచి, మండి పడ్డాడు. “ఈ దుర్మార్గు డెవరో వాలాయింది నన్ను పరాభవిస్తున్నాడు. కనుక, ఇక్కడనే పొంచివుండి, వాడినిపట్టి జ్వాలా రిపైగాని నేను ఇంటికిపోను ఇదే నా శపథం.” అని నిశ్చయం చేసుకున్నాడు. ఏనుగు పెట్టి వెళ్ళిన పత్రిని ఇదివరకుమల్లే ఈసారి తోసి పారవేయలేదు. మెల్లిగా ఆ పత్రిలో దూరి సర్పరాజు దాగుకొన్నాడు.

యథాప్రకారం గజరాజు వచ్చాడు. ఇదివరకుమల్లే కాకుండా తాను పెట్టివెళ్ళిన పత్రి చెక్కుచెదరక అలాగే ఉంది! ఏమి అద్భుతం? ఆ రాళ్లు తెచ్చిపెట్టే మూఢుడేమైపోయినట్టు? చచ్చిపోయింటాడు. శివుడే తన్ను కరుణించడంకోసమని ఆ దుర్మార్గుణ్ణి చంపివేసి ఉంటాడు!—సంతోషంతో గజరాజు మాలిన్యం తీసివేయటానికని తన తొండం పత్రిమీదకు చాపేడు.

లోపల దాగిఉన్న నాగరాజు ఇదంతా కనిపెడుతూనేఉన్నాడు. "ఇన్నాళ్లనుంచి నాపూజ పాడుచేస్తూ వున్నది నీవేనా? బాగా దొరికావులే. నీ పని పట్టే కాలం నమిపించింది. కనుకనే, నాకంట పట్టట్లుచేసి, శివుడు నన్ను అనుగ్రహించాడు ' అనుకుని, తనవైపు వస్తూన్న వినుగతొండలో వునుక్కుమని దూరి, తొండంలోంచి గజరాజు కుంభస్థలాలలోకి పోయి అక్కడ ఇష్టమొచ్చినట్టూ మెదలడం మొదలెట్టేడు!

ఇంకేముంది? మెదడులోచేరి నాగరాజు అలా మెదులుతూవుంటే బాధకు నిలబడలేక గజరాజు అటూ ఇటూ పరుగెత్తనారంభించాడు. ఆపాము నెలాగైనా బయటకు రప్పించాలని తొండండా నీళ్లు పీల్చుకుని, ముక్కుతో చీదేశాడు. నీళ్లు బయటకు వచ్చినవేకాని పాము లోపలే ఉండిపోయింది! చెట్టు మ్రాకులదగ్గరకెళ్లి, కుంభస్థలాలను రాసుకుంటే లోపల ఉన్న పాము ఒత్తిడికి అగలేక పైకి వచ్చేస్తుందని ఆశపడినాడుగాని, నాగరాజు లోపల్నుంచి కదలనేలేదు.

ఇంక గజరాజుకి ప్రాణాలమీద ఆశ పోయింది. "ఈ పాము నా మెదడులో తన

విషాన్ని కక్కి నన్నెలాగా చంపివేస్తుంది. నామీద కనిబూనిన శత్రువును బ్రతుకనివ్వటం యెందుకు? దీన్ని చంపి మరీ చస్తాను" అని నిశ్చయించుకున్నాడు. ఎక్కడికి పోకుండా పాము అతని తొండాన్ని మెలికలుగా చుట్టేసుకుంది; గజరాజు వేగంగా పరుగెత్తుకెళ్ళి ఎదురుగుండా ఉన్న కొండను తన కుంభస్థలాలతో ఢిక్కనేవరకు దెబ్బకి లోపలఉన్న నాగరాజు చితికి చచ్చిపోయాడు. తల బద్దలైపోయి, అరక్తపు మడుగులో గజరాజు పీనుగై పడిపోయాడు.

* * *

పార్వతీదేవి భర్తదగ్గరకు వచ్చి, గజరాజు, నాగరాజు చచ్చిపడి ఉండడం చూచి ఆశ్చర్యపోయింది. పరమేశ్వరుడు వాటి చుర్రంతా చెప్పేడు. పార్వతీదేవి నాగరాజునూ, గజరాజునూ "మహాభక్తుల"ని మెచ్చుకుంది. పరమేశ్వరుడు, "మహాభక్తులెకాని పిల్లద్దరికీ ఒకళ్ళ మతం అంటే ఒకళ్ళకి కిట్టించివేయడు. ఈ కిట్టక పోవడం తప్పు. ఎవళ్ళకి ఏనిధమైన పూజ నచ్చితే ఆ విధంగా చెయ్యవచ్చు. అన్ని రకాల పూజలూ నాకు నచ్చతాయి. పాముచేసిన మణులపూజా, వినుగచేసిన వత్రిపూజాకూడా నాకు నచ్చాయి. ఈ రహస్యాన్ని మన భక్తులు తెలుసుకోలేక ఒకళ్ళ నొకళ్ళ నాశనంచేసుకున్నారు. ఎవరి మతాన్ని వారు విశ్వాసంతో అవలంబించ వలసిందేకాని ఇతర మతాలవాళ్ళతో దెబ్బ లాటకు దిగకూడ"దన్నాడు. పార్వతీదేవి

"ఔన"ని ఒప్పుకున్న తరువాత పరమేశ్వరుడు అభక్తు లిద్దరికీ మోక్షం ఇచ్చాడు.

ఆ ఆడవిలో శివుడు వెలిశాడనీ, సర్పరాజుకీ గజరాజుకీ మోక్షం ఇచ్చాడనీ క్రమంగా అందరికీ తెలిసింది. శివభక్తుడైన రాజొకడు, అడవంతా కొట్టించి శివాలయం ప్రతిష్ఠింపించాడు. ఆ గుడిచుట్టూ ఇప్పడొక పెద్ద ఊరు వెలిసింది. ఆ ఊరి పేరే కాళహస్తి 'కాళం' అంటే 'పాము', 'హస్తి' అంటే 'వినుగ'. పాముకూ, వినుగకూ మోక్షం కలిగిన స్థలం కనక, ఆ ఊరికి 'కాళహస్తి' అనే పేరు వచ్చింది.

ఇటువంటి మహిమగల కాళహస్తిలో 'స్వర్ణముఖి' అనే నది యాత్రికుల స్నాన పానాలకు అధారమైయున్నది. ఇక్కడ మహాశివరాత్రినాడు గొప్ప తీర్థం జరుగుతుంది. లక్షలాది జనం అక్కడ ఈశ్వరుని దర్శనం చేసుకుని తరిస్తారు.

కపిరాజు

ఒకానొకరాజుకి ఏడుగురు భార్యలు. ఆయనకు అన్నీ ఉన్నాయికాని, సంతతిమాత్రం లేదు. ఇలా వుండగా ఒక యతీశ్వరుడు కనబడి మంత్రమహిమ గల ఆరు అరచి పళ్లు రాజుకు ఇచ్చాడు. రాజు సంతోషించాడుకాని, తీరాచూస్తే పళ్లు ఆరుమాత్రమే ఉన్నాయి. వీటిని ఏడుగురు భార్యలకూ ఎలా పంచడం? అదృష్టవశాత్తు ఆ సమయాన కోటలో ఆరుగురు రాణీలుమాత్రమే ఉన్నారు. చిన్నరాణి చుట్టాలంటికి చూడబోయింది. ఆమె వస్తే చూచుకోవచ్చునని చెప్పి ఆరుగురకూ ఆరు పళ్లూ ఇచ్చాడు.

ఇంతలో చిన్నరాణివచ్చి, తమ లేకుండా వాళ్లు ఇలా చేస్తారా అనే కోపంతో వాళ్లు పారవేసిన తొక్కలు తినివేసింది. ఆమెను చూచి అక్కలు "ఏమిటి, కోతిలాగ తొక్కలు తింటున్నది! దీనికి కోతిపిల్లే పుడుతుంది" అని గేలిచేశారు. అన్నట్టుగానే

ఆరుగురు రాణీలకూ చక్కటి బిడ్డలు పుట్టారు. చిన్నరాణికి కోతిపిల్ల పుట్టింది.

ఒకనాడు కొడుకులు ఆరుగురూ తండ్రీ వద్దకు వెళ్లి ఓడప్రయాణం చేసి, ప్రపంచం చుట్టవస్తామనగా, రాజు సరేనన్నాడు. కపిరాజుకూడా వస్తానంటే వాళ్లు వీలులేదని చెప్పి కసరికొట్టేశారు.

అప్పుడు కపిరాజు వాళ్లకు తెలియకుండా ముందే పోయి, ఓడలో ఒకమూలనక్కి కూర్చున్నాడు. తరువాత ఈసంగతి తెలిసి అన్నలు అశ్చర్యపోయారు.

ఓడ పోయిపోయి వారం రోజులకు ఒక తీరం చేరుకొన్నది. ఆ రాజ్యంలో గొప్ప కోలాహలంగా ఉన్నది. అది ఏమిటిఅంటే, 'తన సింహాసనానికి ఎదుటవున్న రాతిని ఎవరైతే ఎత్తగలరో వారికి తన కూతురు నిచ్చి పెళ్లి చేస్తా'నని ఆ దేశపు రాజు ఒక ప్రకటన చేశాడు.

ఆ ప్రకటన చూచి, ఆరుగురు అన్న
దమ్ములూ పోయి రాయి ఎత్తబోయారు,
కాని కదపలేక తెల్లముఖాలు చేశారు.
అప్పుడు కపిరాజు దర్బారుకు వెళ్లి ఆ
బ్రహ్మాండమైన రాతిని అవలీలగా పైకి
ఎత్తేవరకూ అందరూ మెచ్చుకొన్నారు.

కపిరాజును పెళ్ళాడటం రాజకుమారికి
జష్టం లేకపోయింది. కాని తను చేసిన
ప్రకటన తప్పకూడదని రాజు కూతురును
ఒప్పించగా, పెళ్లి జరిగింది.

తరువాత కపిరాజు భార్యతోసహా వాళ్ల
దేశానికి బయల్దేరాడు. ఓడ వెళ్లివెళ్లి ఒక
ద్వీపం చేరుకొన్నది. కపిరాజుకి ఆ ద్వీపా
న్ని ఏలే రాజుకూతురు కనబడింది. ఆమె
సౌందర్యవతి మాత్రమేగాక మంత్రవిద్యలో
ప్రవీణురాలు. ఆకపిరాజు సుందరుడని శాప
వశాన ఇలా ఉన్నాడని గ్రహించి, అతనిని
పెళ్ళాడటానికి ఆమె నిశ్చయించుకొన్నది.

ఆమె తన వృద్ధేశాన్ని కపిరాజుకి తెలిసే
వరకు అతను సమ్మతించాడు. పెళ్లి
అయిపోయింది. ఈమెను వెంటబెట్టుకొని
కపిరాజు ఓడవద్దకు పోయేసరికి పెద్ద
భార్య విచారంగా ఉండటంచూచి, రెండవ
భార్య “అక్కా! నీ విచారానికి కారణ
మేమిటి? నీ భర్త కురూపిగా ఉన్నాడనేనా
లేక మరేదైనా?” అని అడిగింది. “అంత
కంటే ఏమికావాలె?”నని పెద్దభార్య అనే
సరికి, కపిరాజు జన్మను గురించిన రహ
స్యం చెప్పి ధైర్యంగా ఉండమన్నది.

చిన్నభార్య మంత్రబలంవల్ల కపిరాజు
కోతిచర్మం ఊడి కింద పడి పోయింది.
అతను అపురూప సౌందర్యంతో ప్రకాశించే
రాజకుమారునిగా మారిపోయాడు.

ఈమార్పుకి భార్యలిద్దరూ సంతోషించి,
ఆ రాజకుమారుణ్ణి భక్తితో సేవిస్తూ అన్యో
న్యంగా ఉన్నారు. (అధారం: ఒకబర్తాకథ)

చందమామ

పజిల్
(హాషాహుప్రకృతి)

ఆధారములు

అడ్డము :

2. చందమామ
4. నాపరాళ్లకు ప్రసద్ది
6. ముఖము
8. నదులు కలిసే చోటు
10. మనుష్యులు (ఆకీరాల మార్పు)
11. ఒక పురాణపురుషుడు

నిలువు :

1. ప్రపంచము
3. కన్నము
5. గాలి
7. ప్రవహించునవి
8. నిజము
9. జండా

ముగ్గులు.

డి. అన్నపూర్ణ, నెల్లూరు

యం. హైమవతి, మద్రాసు

పిల్లల పెంపకం

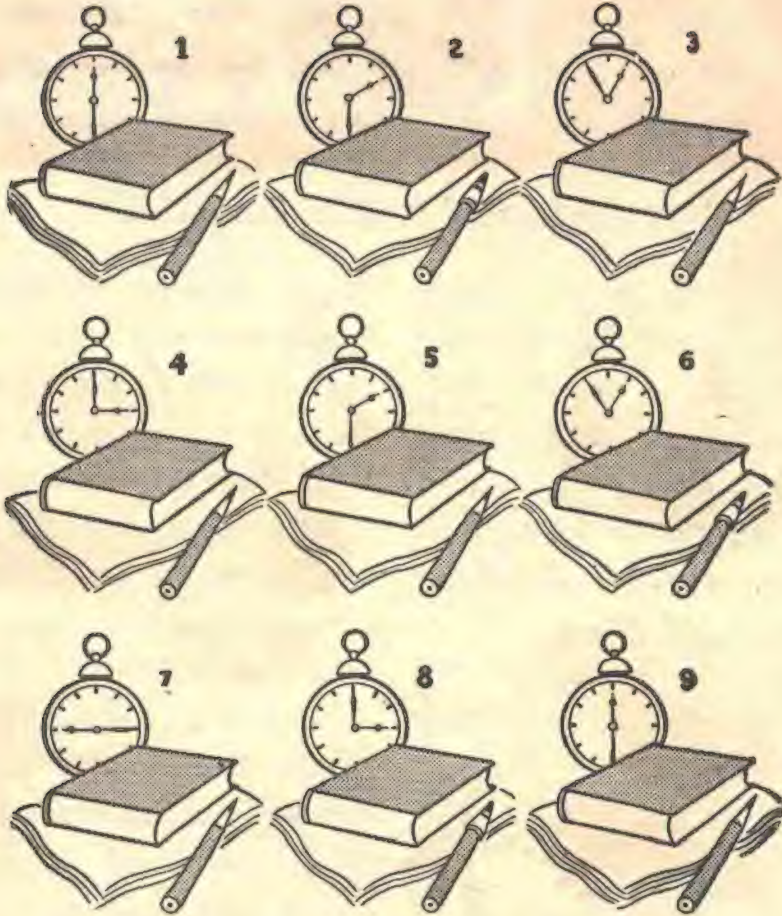
సౌశీల్యము

ఆరోగ్యమునకు అవసరమైన సాధనాలలో సౌశీల్యము ముఖ్యమైంది. అయితే, 'ఆరోగ్యానికి సౌశీల్యానికి గల సంబంధం ఏమిటి?' అని చాలామంది వింతగా అడుగుతారు. తగినంత నమ్మిక లేకనే సౌశీల్యమును గురించి పాటించవలసిన విధులు పాటించరు. చెడ్డ ఆహారం శరీరానికి ఎంత చెరుపు చేస్తుందో, అంతకంటెకూడా ఎక్కువగా చెడ్డ వర్తనము దేహారోగ్యాన్ని భంగపరుస్తుంది. ఎలా అంటే—ఒక చెడ్డపని చేసినప్పుడు మనస్సు భయంతోనే నిండివుంటుంది. అందుకనే 'పాపం ఎక్కడ ఉంటుందో, భయం అక్కడ ఉంటుంది' అని అంటారు పెద్దలు.

భయంవల్ల మానవునికి అనేక రోగాలు పుట్టుకొనివస్తాయి. మానవజాతికి భయమంత ప్రబల శత్రువు మరిఒకటి లేనేలేదని చెప్పవచ్చు. కనుకనే, మనం చెడ్డపనులు చేయకూడదు అంటూ తలిదండ్రులు, గురువులు, మన క్షేమం కోరిన పెద్దలూ వీలయినప్పుడెల్లా బోధ చేస్తూవుంటారు.

పోతే—మంచి నడవడివల్ల మానవునికి ఆరోగ్యమూ, ఆత్మశక్తి చేకూరుతుంది, ఒక గొప్ప పని చేయాలి అనుకొన్నప్పుడు మనకు ఆత్మశక్తి కావాలి. ఆత్మశక్తి. సౌశీల్యంవల్లనే—అనగా మంచి నడవడివల్లనే—వస్తుంది. ఆత్మశక్తి అనగా మనకు తెలియకుండా లోపల ఇమిడి ఉండేటటువంటి—ఒక అద్భుతమైన బలము. ఇటువంటి బలమువల్లనే మన పురాణపురుషులు గొప్పపనులు నిర్వహించగలిగారు.

సౌశీల్యమువల్ల సకల్ప్రబలం కలుగుతుంది. సకల్ప్రబలం కావాలంటే ప్రశస్తమైన ఆరోగ్యభాగ్యం అవసరం. అందుచేతనే ఒక మహానుభావుడు "డబ్బుపోతే ఏమీ. పాదు, ఆరోగ్యంపోతే కొంతపాతుంది, సౌశీల్యంపోతే సమస్తమూ పోయినట్టే" అన్నాడు.

పైన ఉన్న తొమ్మిది బొమ్మలూ, అన్నీ ఒకేమాదిరిగా కనిపిస్తున్నా,
నిజానికి అలా లేవు. తొమ్మిదింటిలో రెండు మాత్రమే ఒక్క
మాదిరిగా వున్నాయి. ఆ రెండూ ఏవో కనుక్కోండి. మీరు కనుక్కో

లేకపోతే జవాబుకి 55-వ పేజీ చూడండి.

ఇంద్ర

జాలము

నారింజపండులో నానెము తెప్పించుట

ఇంద్రజాలికుడు ఒక అరడజను మామూలు నారింజపండ్లు తీసుకువచ్చి సభవారికి చూపి, “చూడండి! ఇవన్నీ ఏమిటనుకొంటున్నారో. ఇవి మేజిషియన్ల వద్ద ఉండే చిత్రమైన నారింజపండ్లు. ఈ పండ్లలో ప్రతిదానిలోనూ ఒక్కొక్క నానెం ఉంటుంది. కావాలంటే చూసుకోండి” అంటాడు.

కొంతమంది ఉండబట్టలేక కొన్ని కాయలు కోసి చూస్తారు. కాని, వాటిల్లో

ఏమన్నా ఉంటేగా? ఇక చేయవలసిన గమ్మత్తు అంతా ఇప్పుడే. సభలో ఒకరివద్ద నించి ఒక నానెం తీసుకోవాలి. “ఈనానెం మీద ఏదైనా ఆనవాలుంచుకోండి. మీ చేతి తోనే స్వయంగా ఇవాళ్ళి తారీఖుకూడా వేసుకోండి” అని నిబ్బరంగా చెప్పాలి. ఆ నానెమును తీసుకొని, తెలిసిన పద్ధతులలో ఏదో ఒకటి ఆవలంబించి ఇంద్రజాలికుడు దానిని మాయం చేయాలి.

(ఇటువంటి వస్తువులను మాయం చేసే పద్ధతులు మీకు తెలిసివుంటాయనే వుద్దేశంతో ఇక్కడ విపులంగా చెప్పలేదు. ఇక ముందు ప్రాసెసరుగారు ఆ సూక్ష్మపద్ధతులన్నిటినీ వివరిస్తూ వుంటారు.)

ఇప్పుడు సభవారిని ఒక నారింజపండు ఎంచి తీసికోమను. వారు తీసికొన్న పండును ఒక కత్తితో రెండుగా కోసివెయ్యి.

కోసినవెంటనే సభవారి నానెం ఈ పండు లోపల (1 వ బొమ్మలోవలె) కనపడి అందరకూ అశ్చర్యం కలుగజేస్తుంది.

ఈ ట్రిక్కు చూడబోతే “ఇది ఎలా చేయగలిగాడా? ఇదేదైనా మంత్రమా, మహాత్మ్యమా?” అనుకొంటారు చూచేవాళ్ళు. కాని, రహస్యం తెలుసుకున్న తరువాత ఇంత తేలికైన మేజిక్కు మరొకటి లేదని అనిపిస్తుంది. ఈ ట్రిక్కుయొక్క మహిమ అంతా ఇంద్రజాలికుడు ఉపయోగించే కత్తిలో వున్నది.

2 వ పటం చూచినట్లయితే ఈ కిలకం స్పష్టంగా తెలిసిపోతుంది. A అనేది ఏమిటి? B అనే నానెమును కత్తికి గట్టిగా పట్టించే ఒక స్ప్రింగు. C అనేది స్ప్రింగును నెక్కి మీట. పండు కోయబోయేటప్పుడు కత్తి సగం లోపలికి పోగానే కత్తిపిడితో C అనే మీటను నెక్కాలి. నెక్కినట్లయితే కత్తిని అంటిపెట్టుకొని వున్న నానెమును వదిలించి, పండుకు అంటుకొనేటట్టుచేస్తుంది. కత్తికి నానెము అంటించిన ప్రక్కను ఇంద్రజాలికుడు తన వేపుకే ఉంచుకోవటంలో జాగ్రత్త వహించాలి. లేకుంటే రహస్యం సభవారికి తెలిసిపోతుంది.

ఈ ట్రిక్కును గురించి చెబుతున్నప్పుడు కలకత్తాలో జరిగిన ఒకచిత్రం బ్లావ్ కానికవస్తుంది. నా బసకు దగ్గరగా పండ్లవర్తకు లుండే వారు. ఒక పండ్ల వర్తకుణ్ణి కలిసి

‘అబ్బాయీ, నారింజపండ్లు డజనెట్లా? టోకుధర చెప్ప’ అన్నాను. అతను కోరిన ధర చెల్లించి, ఒక అరడజను పండ్లు తీశాను.

పండ్లు తీసికొన్నతరువాత “అబ్బాయీ వీటిని నాకు అమ్మడంవల్ల చాలా నష్ట పడ్డావునుమా, పాపం!” అంటూ ఒక పండు కోసి చూపాను. అందులో ఒక పావలాకాసు కనపడింది. అలా తక్కిన ఐదు పండ్లూ కోసి చూపాను. అన్నింటి లోనూ తలొక నానెము కనపడేవరకూ, పండ్లవర్తకుడు నిశ్చేష్టుడై కూలబడి పోయాడు. తరువాత తనవద్దనున్న తక్కిన పండ్లను అమ్మడం మానివేసి ఒక్కొక్కటే ఒలిచి చూడటం ప్రారంభించాడు !!!—

రామ: యहाँ ఆओ ।
 यह चटाई है ।
 चटाई पर बैठो ।
 ये मास्टर साहब हैं ।
 मास्टर साहब को प्रणाम करो ।
 राम: तुम कल से स्कूल जाओ ।
 वहाँ खूब पढ़ो ।

रामणी: तू यहाँ आ ।
 राम के पास बैठ ।
 ये मास्टर साहब हैं ।
 मास्टर साहब को प्रणाम कर ।
 तू भी राम के साथ स्कूल जा ।
 स्कूल में बहुत लड़कियाँ हैं ।
 लड़कियों के साथ खेल ।

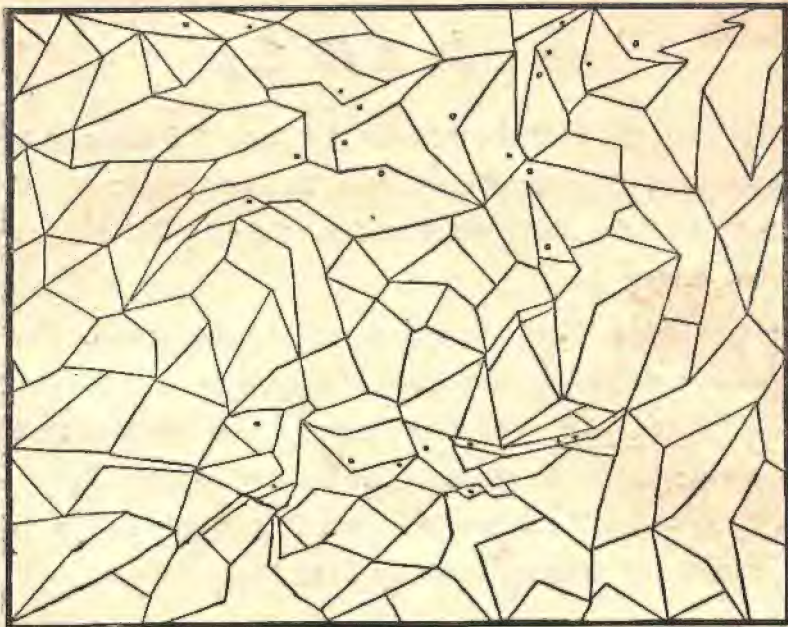
मास्टर साहब ! कुरसी पर बैठिए ।
 चटाई पर मत बैठिए ।
 लीजिए, एक गिलास पानी पीजिए ।
 किताब राम को दीजिए और पढ़ाना शुरू कीजिए ।

चटाई = చాప
 बैठ = కూర్చోను
 ये = మీరు, అవి
 को = ని, ను, ల, కి, కు,
 ప్రణామ = సమస్కారము
 तुम = మీరు
 तू = నీవు
 आप = తమరు
 कल = రేపు, నిన్న
 पानी = మంచినీరు
 देना = ఇచ్చుట

शुरू = ప్రారంభము
 यहाँ = ఇక్కడ
 के पास = వద్ద, దగ్గర
 भी = కూడా
 के साथ = వెంట, తో
 बहुत = చాలా
 लड़कियाँ = అడవిల్లలు
 कुरसी = కూర్చీ
 मत = వద్దు
 लेना = తీసుకొనుట
 पीना = త్రాగుట

पढ़ाना = చదువు చెప్పట

ఏదైనా ఒక పని చేయమని అజ్ఞాపించేటప్పుడు గాని, వద్దని నిషేధించేటప్పుడు గాని తూ కర్త అయితే ధాతురూపాన్ని, (కర, పఢ, పీ, ఇత్యాది) తుమ అయితే ధాతురూపానికి ఆ చేర్చి, ఆప కర్త అయితే ధాతురూపానికి ఇए చేర్చి ప్రయోగించాలి. లే, దే, కర, పీ లకు మాత్రం ఇए బదులుగా జिए చేర్చాలి. జీతగాళ్ళూ, మరీ చిన్నవాళ్ళూ ఐతే, తూ, సమాన వయసుగలవారైతే తుమ, పెద్దవాళ్ళూ, గౌరవనీయులైతే ఆప ఉపయోగించాలి. దీనినేహిందీలో విధి (Imperative) అంటారు

ఈ చదరంలో ఓక్కిరి బిక్కిరిగా చాలా గట్లు కనిపిస్తున్నవికదూ? కొన్ని గట్లు ఖాళీగానూ, కొన్ని చుక్కలతోనూ వున్నవి. చుక్కలున్న గళ్ళకు రంగు పెన్సిలుతో రంగులు వెయ్యండి. గళ్ళల్లో దొంగని పట్టగలరు.

	1	లో					2	జా	3	బి	న్లి	
4	క	డ	5	ప						ల		
6	ము		6	వ	ద	7	న	ము				
				న		ద						
		8	స	ము	ద్ర	ము			9	ధ్వ		
			త్య			10	లు	ను	జ			
11	భీ	ము	డు							ము		

51-వ పెజీలోని చిక్కుబొమ్మలకి

జవాబు:

★

1, 9 నెంబర్లు గల బొమ్మలు
రెండు ఒక్కమాదిరివి.

★

అట్టమీదిబొమ్మ

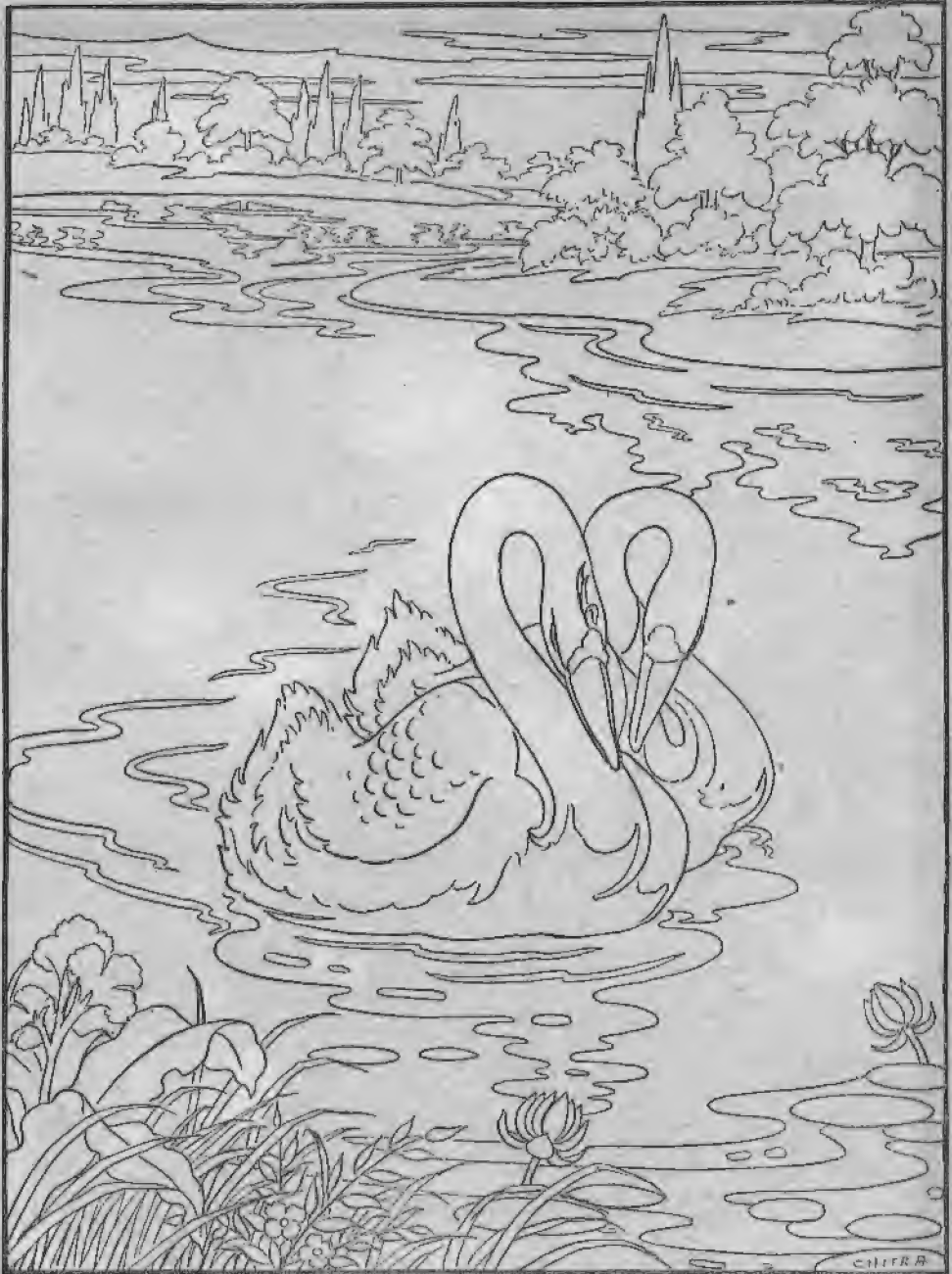
అందమైన బృందావనంలో బలరాముడూ శ్రీకృష్ణుడూ గోపాలకులుగా వుండి, ఆ ఆడపులవెంట గోవులను తోలుకొనిపోయి, మేపుతూ ఉండేవారు. గోవుల తోనూ గోపికలతోనూ కలసి అడుకోవటమూ, గోవులను మేపడమూ వారికి సరదాగా ఉండేది.

ఇలావుండగా ఒకరోజున శ్రీదమనుడు, సుబాలుడు, స్తోకుడు మొదలైన చెలికాండ్లు బలరామకృష్ణులవద్దకువచ్చి, “కృష్ణా, కృష్ణా! మన ఈ ఆరణ్యానికి సమీపంలోనే తాటిచెట్లు కోకొల్లలుగా ఉన్నాయి. ఆ తాటిపళ్ళ పరిమళం ఇక్కడికికూడా వేస్తున్నది. అవి తింటే ఎంత రుచిగా ఉంటాయనుకొన్నావు? కాని, ధేనుకాసురుడనే ఒక రాక్షసుడు గాడిద రూపంలో అక్కడ కాచు కూర్చుని, ఎవరినీ ఆ పండ్లు తాకనివ్వటంలేదు.” అని చెప్పారు.

ఈ సంగతి వినడంతోనే, బలరాముడూ, శ్రీకృష్ణుడూ ఒయరైరి ఆక్కడకు వెళ్లారు. బలరాముడు తాటిచెట్లను పట్టి ఊపేవరకు, జలజలమంటూ పందలూ వేలూ తాటిపండ్లు నేలమీద రాలినై. ఈ ఆలజడి చెవినిపడగానే, గాడిదరూపంలోవున్న ధేనుకాసురుడు పరుగిడుకొంటూ ఎగేసుకువచ్చి, వెనుక కాళ్ళతో బలరాముణ్ణి పడపడమని తన్ననారంభించాడు. ‘బే! బే!!’ అని అరచుకొంటూ, మళ్ళీ ఎక్కువ వేగంతో రెండవసారి బలరామునిమీదికి వచ్చే వరకు బలరాముడు దాని వెనుకకాళ్ళు రెండూ రెండు చేతులతో పట్టుకొని, గిరగిర తిప్పికొట్టి, ఆకాశానికంటా ఎగురవేశాడు. ఆ గాడిద గాలిపటలాగ తిరిగి తిరిగి, దభీమని నేలమీదపడి చచ్చింది.

ఈవిధంగా రాక్షసగణంలో ఎన్నతగిన ధేనుకాసురుడు సంహరింపబడటంతో రాక్షసమూక అందరూ బిలబిలమంటూ వచ్చి ఎదురుతిరిగారు. అప్పుడు బలరామ కృష్ణులు వాళ్లందరనూ తుక్కుతుక్కుగా కొట్టి చంపారు.

ఇదిచూచి ప్రజలంతా సంతోషించారు. దేవతలు దుందుభులుమ్రోగించారు.

ఈనెల ఈ హాంసల బొమ్మకి రంగులు వెయ్యండి. మీరు రంగులువేసిన బొమ్మని వచ్చేనెల (నవంబరు) చందమామ అట్టమీది బొమ్మతో పోల్చుకోండి.

పూర్తిగా తగ్గింపు దరలు

(కొద్దిరోజులకు మాత్రం)

ఈ క్రింది పుస్తకాలలో మీకు కావలసినవి ఏవైనా పోస్టుఖర్చులు లేకుండా చౌకగా తెప్పించుకోవచ్చును. 6-14-0 మనియార్డరుచేసిన 8-0-0 లు విలువగల పుస్తకాలు, 9-14-0 మనియార్డరుచేసిన 12-0-0 లు విలువగల పుస్తకాలు పోస్టుఖర్చులు మేమేభరించి పంపుతాము. వి. పి. లు చెయ్యము. మీకు కావలసిన పుస్తకాలకు 6-14-0 కాని, 9-14-0 కాని ముందుగా మనియార్డరుద్వారా పంపండి. పుస్తకాలు రిజిస్టరు పోస్టులో పంపుతాము.

విషాదం	[చలం]	వ్యాసాలు	1	0	విక్రం పెళ్ళి [సోమంచి]	నాటకం	0	12
ఆనందం	1	0	కళ్యాణి	"	"	0 12
త్యాగం	..	నాటకం	1	8	జ్యోతిర్మయ [అ. వెం. నర్సు]	1 0
జయదేవ	1	0	తీర్పు [దనికోండ]	కథలు-నాటికలు	0	12
కళాంక	1	0	నెలపు [కప్పగంతుల]	కథలు	1	0
సావిత్రి	0	12	ముణివిముక్తి	1 0
పురుష	1	8	అనావిర [సోరిస్]	0 12
నాటికా గుచ్ఛం	1	4	ఈస్ట్ లిన్ [హెన్రీఫుడ్]	నవల	2	0
ది టెక్నిక్ [చక్రపాణి అనువాదం]	0	12			చచ్చిపోయిన మనిషి [నర్మరాజు]	0 12
ఉదరనిమిత్తం (మైత్రా)	..	నాటకం	1	0	పొగడదండ [కొ. పద్మావతి]	కథలు	0	12
ప్రణయరోగులు [కుటుంబరావు]	నాటకం	1	0		సిపాయి కథలు [కిష్టా]	0 12
ఆరితేరిన ముటం	..	విదేశకథలు	0	12	మూగజీవాలు [గోఖలే]	1 4
వీరకాయ పీఠ [కృష్ణమూర్తి]	కథలు	1	0		చుక్కలూగితలు [ఎం. ఎన్. మూర్తి]	కథలు	1	0
మూరోమేము	1	0	హార్ హైనెస్ [గద్దె లింగయ్య]	నవల	1	0
ప్రైడ్ & ప్రెజిడిస్	1	0	స్వప్నవాసవదత్తము [కాటూరి]	కావ్యం	0	12

యువ బుక్ డిపో

పోస్టుబాక్సు నెంబరు: 1686, మద్రాసు, 1.

విద్యుచ్ఛక్తి లేదని విచారపడనేల !
 “హింద్” డై వ్యాటరీ రేడియో నేడే కొనండి
 ఇందు చూపిన మోడలు కాక యింకా
 3 మోడల్సులో కలవు.

ఉత్తరసర్కారులు, దత్తమండలములకు
 — డిస్ట్రిబ్యూటర్లు —
 అంధ్రా ఎలెక్ట్రికల్ హౌస్ లిమిటెడ్, ఏలూరు

'చందమామ' కు విజంట్లు కావాలి

విజంట్లు లేనిచోట్ల ప్రతి ఊరా చిన్న చిన్న
 విజంట్లు కావాలి. మీరు విజంట్లయి కొద్ది
 కాపీలు కూడా తెప్పించుకోవచ్చును. మీరు
 ప్రతినెలా 2-0-0 పంపుతూ వుంటే మీకు
 7 కాపీలు పంపుతాము. ఈ పద్ధతిన మీకు
 ప్రతినెలా 0-10-0 లాభం వుంటుంది.
 పూర్తి వివరాలకు మాకు వ్రాయండి.

చందమామ ఆఫీసు,
 పోస్టుబాక్సు నెం. 1686, మద్రాసు - 1.

తండ్రి-కొడుకులు

పుస్తకము రెండవ ముద్రణ తయారైనది. ప్రతులు కావలసినవారు 0-9-0
 తపాలుబిళ్ళలు పంపండి. లేదా మా విజంట్లను అడగండి. పుస్తక
 వ్యాపారులకు నూటికి 25% కమిషను యిస్తాము. కావలసిన ప్రతులకు
 వెంటనే వ్రాయండి.

చందమామ పబ్లికేషన్సు

పోస్టుబాక్సు నెం. 1686, మద్రాసు - 1.

వర్షా కాలపు చలికి
వెచ్చటి దుస్తులు
కావాలి సుమా!

మీకు, మీ పిల్లలకు

ఆనందమూ, సొగసు

యిచ్చే

బి.డి.యం.కంపెనీ

[కె.హెచ్.వ్యాపారావు అండ్ సన్స్]

బెంగుళూరు వారి

SAMSON'S
DRESSES

మన్నిక గల దుస్తులను

నిత్యమూ వాడండి

: ఆర్డరైజరు :

ఆంధ్రకు :

జి. వెంకటప్పయ్య అండ్ సన్స్,

గాంధీనగర్, బెజవాడ.

నిజాముకు :

ప్రెండ్స్ ఎంపోరియం,

27, మానమండి రోడ్, నకింద్రాబాదు.

డోంగ్రే గారి

బాలామృతం

జలహితమైన బిడ్డలకు వుష్టియున్ను,
వండ్లు మొలకేటప్పుడు అయ్యే విరోచనములు
విలిపి, జలమును, ఆరోగ్యము విచ్చును.

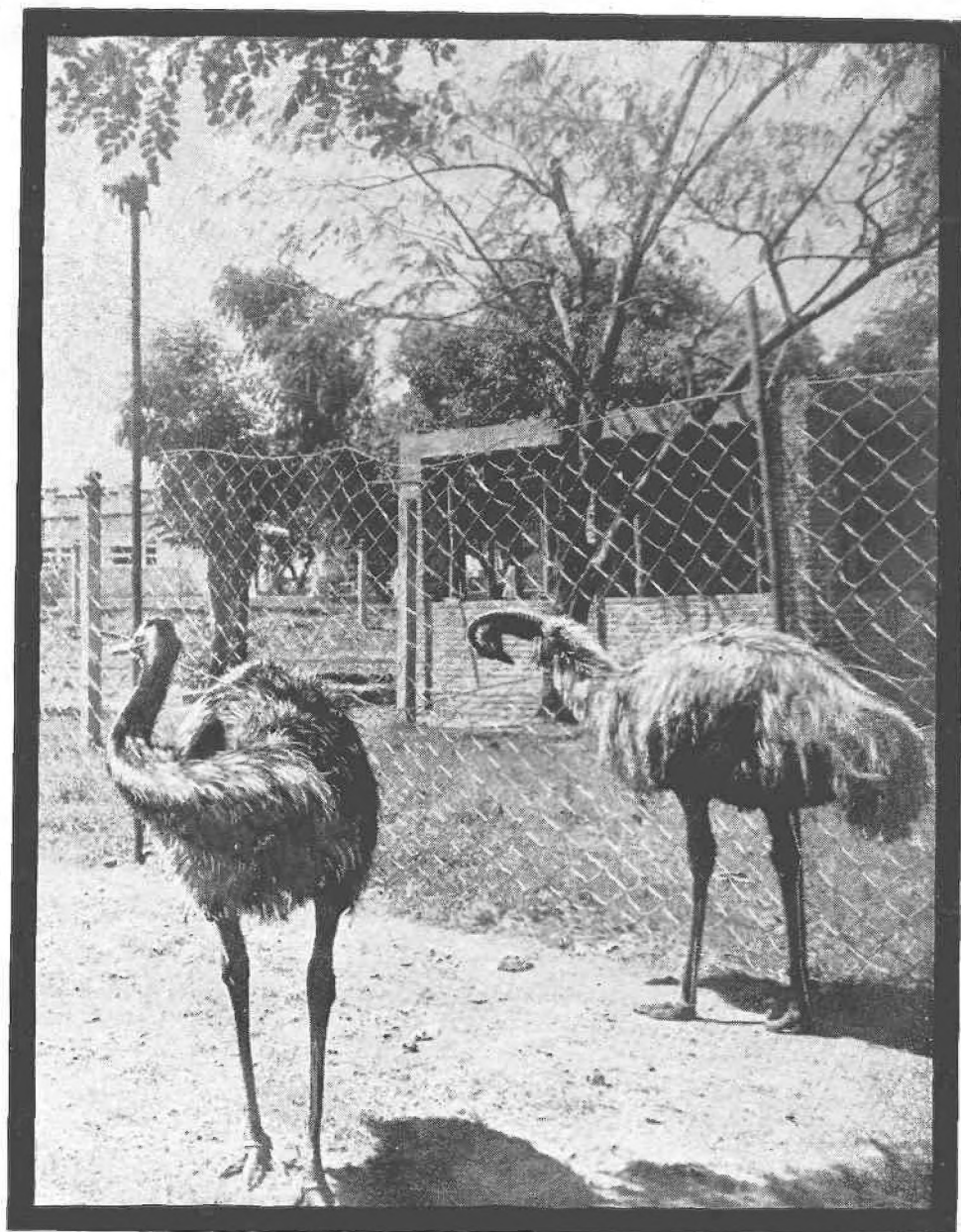
K.T. Dongre & Co. BOMBAY - 4

★ స్వాగతము ★

సహజ సౌందర్యాభివృద్ధికి మా రాజా
ఆభరణములు అందము చేకూర్చును

ఆర్డరుతోపాటు 800 ఆభరణములు
గల కేటాగు వుచితంగా పంపుతాము
పాకింగు పోస్టేజీ 0-14-0 అదనం
నేడే ఆర్డరు వ్రాస్తారు కదూ.

Chandamama, October, '49

Photo by B. Ranganadham

ജ ഓ ടി യു

